غزليزماښامونه

دبيلابيلوشاعرانو په زړه پوري غزلونه

Ketabton.com

راټولونه اوترتيب:ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

نوم : غزلیز مابښامونه

راټولونه اوترتیب: ګلبدین (فیضان)

شاعران : پیرمحمد(کاروان)،خالد(ریحان)،ممتاز(اورکزی)،

درویش(دراني) ،ارواښادمحیب الله (بهرام)، سپین(کوچی)،محمد ګل (منصور)،شهنواز(باقر)،ثناالله (ضیوال)،نوروزخان(ذکي) نصیر(آرمان)،نصیر(اتل) او ګلبدین (فیضان).

دپي ډي ایپ بڼي ترلاسه کولو پته

http://solimanmountain.weebly.com

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

دشاعر نوم	د پیل صفحه	دپای صفحه
پیرمحمد(کاروان)	۱	۲۳
خالد(ریحان)	۲۳	۳۴
درویش (دراني)	۳۵	۴۷
ممتاز اورکزی	۴۸	۶۲
محمد ګل (منصور)	۶۳	۶۹
باقر	۶۹	۸۴
محیب الله بهرام	۸۴	۹۲
سپین کوچی	۹۲	۱۱۰
(ضیوال)	۱۱۰	۱۱۹
نصیر(آرمان)	۱۲۰	۱۲۸
(ذکي)	۱۲۸	۱۳۲
نصیراتل	۱۳۲	۱۴۴
فیضان	۱۴۴	۱۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سبا چې سر زمـــــــــا په تیږه د لحد لګیږي

راځه چې نن مـــې زړه له تا سره بې حد لګیږي

صمد به عـــــــفوه راته کاندي د صنم د مینې

په زړه مـــــې خوږ چې قل هو والله احد لګیږي

ښـــــــــکلا پلویه له پښو هغه بدرنګي غورځوه

چـــــــې د لاس تیږه یې په غاښ د محمد لګیږي

پـــــه یوه داسې کیف مین یم چې له ښه نه ښه دی

د شپـــــې د ستوریو ډک آسمان به په چا بد لګیږي

لکه لیـــــــــــــنده کږه له لرې نخاګره ښکلا

مقصـــــد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لګیږي

چې سُر و تال د بوډۍ ټال ټول د کاروان دي یاران

له ګلـــــــــــغزلې له نغمې سره یې خود لګیږي

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه زمری دی بس خطاوې به ترې کیږي
د هوسیو سـترګو غلاوې به ترې کـــیږي
یو انســان دی مهربان دی غـوسه کیـــږي
کله کله تاوې مـــــاوې بـــه ترې کیـــږي
لېونی دی په واده کـــــې پـــه ژړا شـــې
په لمانځه کې هم خنداوې بـــه ترې کیږي
چې ګلونه یې ګېـډۍ ګېډۍ خــوښیــــږي
نو ګېډۍ ګېډۍ دعاوې به ترې کـــــیږي
واورې ووې زما خور ده نوم یې ســـوله
ها چې راشي نو موسکاوې به ترې کیږي
ماشومان چې له جګړې نـــه مــرور دي
شي پخلا به مشغولاوې بـــه ترې کیږي
سره زخمونه به په ســرو غاټولــو واوړي
ژېړبخونې شان رڼـــاوې به تـــرې کیږي
د کــــــــاروان غـزلې مستې جینکۍ دي
چــې په خود راشي ګډاوې به ترې کیږي
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعرونو سوداګرۍ شــــــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرخو پریولی ګلابـــــــي غزل په څـــــو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپـــــــې راوړې
ستا د برندو برندو سترګو عقابي غزل په څـــــــو دی

د لیمو له خانقا یې صوفیانه غزلې غـــــــــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غـــــــزل په څـــو دی

ما دې نوم په سپینو اوښکو پـــــــــه زیړي نرګس لیکلی
نرګسي غزل په څـــــــــــو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعریت په کې موسکۍ وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســــــــــــتا د مخ د سپینې پاڼې کتابي غزل په څو دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که يبلې پښې پر تودو تېغنو ودرېدلی يـــــــمه
د غنمرنګو لونګين ته رسېدلـــــــی يـــــــمه
په تلليو سترګــــــــو پسې ډېر ډېر ژړېدلی يمه
ته به ويــــــــده وې د آسمان ستوريو لېدلی يمه
درست ماشومتوب را باندې سترګې تورولې ادې
د رنـــــــــــجو سيند يمه له سترګو بهېدلی يمه
د نيمو شپو ســـپوږمۍ را ګوري راته غږ نه کوي
غريب مارغــــــه يم په ځنګل کې چغېدلی يمه
زخمي آواز مې پر جـــــهان راګ د سُرور لګيږي
د زړه تر څنګه پـــــــــــــــه وزرو لګېدلی يمه
ژوندی پژواک يم دوی مې وژني خو را و خېژمه
ګني نو څو ځله ګړنګ ته غـــــــورځېدلی يــمه
د زړه د سر هره تپاکه کې مـــــــــې توری توری
غزل غزل دې کړمــــــــــــه ګل ګل غوړېدلی يمه
لکه د اوښکو د کـــاروان مې ترېنه مــــه وباســـئ
چې يـــــــــې د سترګو په جنت کې لوبېدلی يــمه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې يې غــــــــاړه وه
بيا زمونږ ژړا تر موټر بــــــم لانــــــــدې ولاړه وه

اوښکې په اوبو کې وې بېــــــګا په روژه ماتي کــــــې
چا مو وې خرما رېبلې ژوند مو دښته شـــــــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بــــــوخت ومه
ماته ګاونډي کړې د خور او د مــــــــــور زياړه وه

ما چيغې وهلې نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچـــــــــه مې په ستوني کې د کاڼي په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانـــــــــه د وطـــــن د بُورو،ورارو غږ
دا غـــــــــــزل کاروانه د شـــهيدو وينو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تږي ګلاب راته وي، نرى باران خـــوړ دى
خو ما دا نه منله، ما وې جـــــانان خوړ دى

سهارنۍ بلبلې، ورســـــــــــره مله کړه نغمه
د غره په خوا کـــــې کليه، ستاسو اذان خوړ دى

چې ته د ګل غوندې يې، که ګل د تا غوندې دى
اې په ايمــــان و وايه، کوم يو ګومان خوړ دى

په يوه سړي مېَنه، مسته د خيـــال ښاپيـــــرۍ
ور غاړې وتې وايي، په خداى انــسان خوړ دى

غنم غنــم خوړه ده، بـــــــنتِ آدم خـــــوړه ده
هو د حـــــــــوا پر خالق، ايمان ايمان خوړ دى

نړۍ به هم خوړه وي، د تورې ګوړې پـــــه شان
لکه انګور د ميزان، افغانستان خـــــــــوړ دى

ورکړه د خداى ده کنه، تورسترګې ويــــــــې منه
سترګې به ستا وي خوړې، شعر د کاروان خوړ دى

ثور-۱۳۹۶-۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ورته خولې شوې داصیلو مرغلرو اوبـــــه
خپلو خبرو ته دې ورکړې د سندرو اوبـــــــه
ستا د تصویر تنکیو پښو ته شیشې مه شه لـــشې
په کاڼو چېرې ماتې مه شه د جوهـــــــــرواوبه
زما د زړه د مینې زور پاس په لـــــېمو کې ګوره
په بره خېژې اشنا تـــــــــل د زورورو اوبـــــه
خدایه ! باران د مینې راوله پر وچـــــــو للـــمو
غواړي ګلان لکه د تږو مســـــــاپـــــــــرواوبه
ګودرې شاړې منګي مات دي په کې څاڅکی نه شته
ستا د لاســـونو د جوړه شپـــــــینو کوترو اوبـه
پرګلو څاڅي کوم د مینې پېغمـــــبر ژړلـــــــې ؟
د شــعر د شاتو د مچـــــــــیو له وزرو اوبـــه
کله چې لــــــــیکي خپل صنم تــه صوفیانه غزله
قلم ته واچـــــــــــوي کاروان د نیلوفر اوبه
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

امــام و لـه قيام را غـورځېـدلـى په جـومـات کې
سجدې په وينو سرې وې بم چاودلى په جومات کې

مات غشى د پولادو ، د قاري پــــــــه حنجره کې
قران و پاڼې پاڼې سوځـــــــــېدلى په جومات کې

سيلۍ وه د سرې اوسپنـــــــې ناڅاپــــــــه را الوتې
ګل ګل د دعا لاس و ريږديدلى په جومات کــــــــې

او پلار يې مات رحيل لکه خپل زوى غېږ کې نيولى
لښتى د اوښکو وينو بهېدلى په جومـــــــــــــات کې

الف د يوې پرې ژبې پر سر پــــــــه وينو سور و
د ميم تورى په زړه و لګـــــــــېدلى په جومات کې

زوال يې خدايه کــــــــــبر کړې په روى د ملايکو
شيطان له خـــــــــر مستۍ و ګډيدلى په جومات کې

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دې موسم دی مهربانه کـــــه وطن ته راځې

درد په وطن کې دی درمـانه که وطن ته راځې

خولې مو ګـــــــنډلې د فولادو په تارونو یو چا

زمونږ د سترګو تــــــــرجمانه که وطن ته راځې

ترږي ګلونـــــه یې په غـــېږ کې مړغیجن دي ولاړ

د مــــــــــینې شړکنده بارانه که وطن ته راځې

جــــــامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شې

د جنګ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځـــې

بې تا سرغوڅی سِتان پاتې دی تاوان دی تـــاوان

افغانستان به شي افغانه که وطن تـــــــــه راځې

مړ به له غم یم چې تابوت دې لــــــه یونانه راځي

شم به ژوندی ، ژوندیه ځوانه که وطن ته راځې

لکه ټپې دي درپســــــــــــې ټولې شملې لوپټې

زمـــــــــا زار زاره یاقربانه که وطن ته راځې

د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې

شــــــي به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځې

حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بلومه په ډیوو کې دعاګانــــــــــــــې

نیمه شپه مې په لېمو کې دعاګانــــــې

له تسبو نه مې تارونه دي را ویستـــــي

غږومه په نغمو کې دعاګـــــــــــــانې

طنازي یې په لفظونو کې نازي کــــــړي

په غزل په زمزمو کې دعـــــــــــاګانې

د رندانو سترګې برندې را پســــــې دي

کړنګومه په پیالو کې دعـــــاګــــــانې

کړه مې لپه میناتور جام د مــــــــرجــانو

تنده غریه څښه اوبو کې دعــــاګانــــــې

د برکلي به وي سخ چې وي د ســـــولې

پېغله ناوې په چمــــــــــبو کې دعاګانې

کچ او مېچ د چــــــــا د لېچو را سره دی

مړې یـــــې مــه شه په بنګړو کې دعاګانې

و کاروان تــه یې تورسترګې کړي ور یادې

پــــــــه دې ورځو په دې شپو کې دعاګانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر شـــــــــي له بې قدرو نه غمي په تيږو مات

شته دي ابــــــابيل پـــــه غشو ولي د جومات

ونيوه لـکۍ د دجال دې نـــــــوي حــــــــاجي

حق يــې تر پښو لاندې ، و دروي لات و مـــنات

راښـکه چليپا تېپوس پـــــــه پَرو د طـــــــاووس

وايي چې دا ولې يې رنـــــــــګونه دومره زيات

پټ شه په خلوت کې د دوران لــــــــــه نــقادانو

نارزي ورتـــــــــــه دوه توته يو پير د خرابات

وا کاروانه مه شه ګيله من له جاهلانــــــــــــو

دوی تلي په تله د لرګـــــــــيو ، مناجـــــــــات

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې له خیام نوشلي نـــــــــــه مې له غنـــي شراب
ولې مـــــې غـــــــــــزلې خلک بولي لـــېوني شراب
ټکـــــــــــــنده غرمه مې میخانه ده پـــه کې لمر ساقي
شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب
ناسته راته څَو ، کې یوه مستـــه نـــــــــظربـــــــازه ده
خود به جوړومه له لمبـــــــو د سپــــــــــېلني شراب
نن د چا زَړو سترګو له حــده ډېر بېخـــــــوده کـــــړم
رند خرابوي چې ډېر یې غـــــــــړپ وي ځنډني شراب
دوې ډکې پیالې رانه پـــه منډه مـــــــــنډه وې
دوې غرڅنۍ سترګـــــــــــې وې نظر یې غرڅني شراب
هسې مې غزلې د نـــــــــرګس غـــــــــوندې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنــــــــــــــي شراب
دا راوړي تا له کـــــــوم جنت وو جنتـــــــــــــي یې کړم
وا کاروانه تا خـــــــــــــــــو په ما ښنلي ګبیني شراب

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غشو سترګې پې ړندې شه خو پې سرې مـــه شه
ستا د ګوربت د لوړ الوت وزرې پرې مـــــــه شه
ستا د شپیلۍ نغمې نغمې په کې زرغونـــــــې اوسه
د غره شپونکیه ستا له غږ تشې درې مـــــــه شه
ایله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلــــــــــې
د بېلتانه په ساندو بیا ارې ارې مـــــــه شـــــــه
ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهې
د چمـــــــــــبه مارې د چارګل ماتې پَرې مه شه
ستا د چلم پر ســـــــــرخانه دې وې سکروټې بلې
مسته ملنګه مینـــــــــه مـــــــینه دې ایرې مه شه
د موسی خدایه د مـــــــــــــیَنو شـــاعرانو خدایه
د کوهِ طور د سر شپونکی دې بې اســـــرې مه شه
چې ستا کاروان یې له نغمو نه زر غزلـــــې جوړې
د چورکوندي د بلبل چوپې انتَرې مـــــــه شـــــه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمونځ مې يې کافر به شمه څنګه دې قضا کړم
راشه چې دخپل زړه په خلوت کې دې ادا کړم

ته دقدر شپه يې خو په شپوکې رانــــــه ورکه
تاپسې به ډيرې اوږدې لــــــــنډې شپې رڼا کړم

غشـــــــــې راکـــوه چې اژدها په تندي وولـم
موســــکه راته مه کيږه چې نښه به خطا کړم

زه هغه مجنون يم چې مې زړه خوره کيږدی کړ
ګورې به ليلابه له وچ ډاګه راپـــــيدا کــــــړم

دين دپښتو نغښتی دملالې پــــــه تـــــــپه کې
دا دتپو ژبه به له خدای ســـــــــــره آشنا کړم

ډول به شم اتڼ به شم شغا به شـــــــــم دځنو
بيا به طالبان دجومـــــاتـونو په ګـــــــــډا کړم

خاورې يم خو لمربه تــرلاس ونيسم که خيروي
ستوری به شم پاس به له سپوږمی سره خنداکړم

بيا به دغاتولو دغه لوټ کــــــاروان راټول کړم
لاس به په سپرلی واړوم زر بــــــه يې پخلاکړم

پيرمحمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بـــــــــــه کرامات لري له تيرو اوبه وباسي
ځيني ځيني ســـترګې له سري ځيني زړه وباسي

هغه چې ماشومه وه اغزي مې يې له پښو ويستل
را دې شي له زړه مـــــې دې ويشتلي بانه وباسي

ناڅاپه شهنده شي په شـــــــغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کې له پنجرو نه مارغه وباسي

عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي
لويې لويې ونې لکه مــــــــــــازې وابښه وباسي

دا سترګې د کوم يوه زرغون سـمندر خوينده دي
بيا په څپو راغلې چې به څوک لـــــه کاله وباسي

دا ځلې دې داسې لېونۍ مينه ملـــــــــــګرې شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانـــځه وباسي

سخ به دې کاروانه وي که ښکلې لاروۍ دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کې د غره وبــــــاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

را غورځېدلي د غــــــرور له اوچت غره دي سره

د يـــــــو د بـــــل په لوغړنـو وينو سره دي سره

د خاورو لوښی شه پاخه دې شي خو مړه چې نه شي

ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبــــــه دي سره

دا چې سرونه سره ريبي ماشومان خــــــو لــــري

ترمنځ يې خدايه راشي غوښه او چـــاړه دي ســــــره

خلک د يو د بل په سترګو کې لا خـاورې شـينــــدي

داسې موسم را چې بس يو بل ته رانـــــجه دي سره

کبلي چې روي د غرڅې له تي شيدې د، ريــــــدي

دښتې زرغونې وي شپېلۍ دي او شپــــانه دي سره

لکه اوبو کې شي بوره لکه ډوډۍ کې مـــــــالګه

بيا به له زړه وايو چې دا خلک خواره دي ســــــره

چې سره غېږ په غېږ شي توري ښــــکلا و زېږوي

دا هلکان جينکۍ خوند کا چــــې واده دي ســــــره

د وطن شپه لري سپوږمۍ او هـــم د ستوريو کاروان

سبا به ګورې چې مين په لمــــــــر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه یـــې وژنئ ماشومان دي ارمانونـه

موروطن باندې مې ګران دي ارمانــونه

روژه مـــــــاتي ته لا نه دي رسـېدلي

د خُرماوو پـــــه ارمان دي ارمــانونـه

د طاووس د زرغـــــونو بڼکو ورونـه

ښکلوونکي د قــرآن دي ارمانونـــــه

وراړې مه شه د وطـــن ملالې خویندې

شنه غمه یې د پېزوان دي ارمـــانونــه

د ګلاب ذِکر یې زخم دی په زړه کـــې

په اغزیو کې روان دي ارمانونـــــــه

په خنجر که د موچي په تار حـــلال دي

د شهید افغانستان دي ارمانـــــــــونه

پیرمحمد (کاروان)

عقرب -۱۳۹۴ -۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه چې غلې غلـــــــې د چمبې غوندې درزا کوي
نجونې د لـــــــــفظونو مـــستې مستې شي ګډا کوي
رايې شه ســاحل ته مرغــــلرې به در وشيــــــندي
کله چې سخي سمندر شـــــــور کــــوي غوغا کوي
ميـــــنه جـــــادوګـــــــره ده پر هر چايې منلی ځان
 څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي
دا ښکلې چې ځان يې په اوو پــــــــردو کې و نغاړه
وګوره سپين سترګي هم ترې وېـره او حــــــيا کوي
لپې يې سرونه دا کتار د بيــــــابان غاټـــــــــــول
دا خو ترږو ترږو مسافرو تـــــــه دعـــــــا کـــــوي
راغله او پر هاغه پاس کنډو بـــــاندې را واوښتـــــه
اې دا خو تورسترګې ده خو تــــــــکه شنه رڼا کوي
ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شې
بيا نو دا ساده سړی په شعــر کې هم بـــــــــلا کوي

عقرب ـ۱۳۹۲ ـــ ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه په ستن او نه په تار پسې روان دی

ګرېوان څيري ځي په يار پسې روان دی

دی د لـــــــــبچو له ليندو را وتـی غشی

مرغۍ نه و لي پـــه مار پـسې روان دی

په رباب کې په اوبـــــو او په بـنګړو کې

پسې ځي په شرنګهـار پســــې روان دی

تر غچۍ ګوتې د زړه ، نيولی مــــــينې

د ښکلا په ورک ديـــــار پسې روان دی

له نارو يې تش لفـــــــــــظونه ډکوينه

ځي د زانړو په کتار پــــــــسې روان دی

خيال کاروان ته رام پري پـــــه کجاوه کې

زرين اوښ يې دی مهار پســـې روان دی

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شـــاعران یـــو په نغمو یادوو خدای
ښکلــــي ګورو ، پــه لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مــــــــــاتولو
غرېپ کوو له پېمانو یادوو خـــــــدای

شېخ د کانو په تسپو یادوي خــــــدای
موږ د اوښکو په تسپو یادوو خــــــدای

د ژوندون په ګوتو برګی تســــــــپې وايو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــدای

یم هیرجن چې هیر مې نه شي راته خانده
ســــــــتا له شونډو اننګو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترګو کې موســــکي دي
ستا له سترګو پېښتنو یـــــــــادوو خدای

موږ کاروان د لېــــــــونو ازادي غواړو
په کړی د زولنو یـــــــــــادوو خدای

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمړو اوښـــکوپه شان یـــم
راشه زرغونتال مې شه نری نـــری باران یــــم

راشه دځلاندوسترګووالې توره شـــــــــــــپه ده
لاره رانـــــــه ورکـــــــــــه مـــسافردبیابان یم

ښکل دې چې پرتنده کړمه ښکل دې چې سجدې کړم
خـــــــال مې کړه پرتنده چې ددوو وروځوترمیان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشـــــــــحالۍ یـــــــــې
شین مې له خنداکړه یوماشوم غوندې ارمــــــــان یم

جاردې له خنداشمه چې شـــین دې له خنـــــــداکړم
ستاله برکته خودســـــــتوروړک اســـــــمان یـــم

ستا پرتنده پریوتم پـــــــــــرځـــــان مې شک پیداشو
ګوره چې کاروان یم که ســـــــــتاڅړیکه دپېزوان یم
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځاځکو په لپمو مې سمــندر ليدلــــــى دى
په ټولو آيينو کې مې دلبر ليدلـــــــــــى دى

شهيد مازيګرى کوي شغلې لکه حـــــــــسين
شفق مې سور په غشو د شمر ليـــــــدلى دى

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شوندوته کوزه
ورځـــــــــم پسې چا داسې کوزه ګر ليدلى دى؟

دا مستې مســـتې اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پيغلو مـــــې په سترګو کې ګودر ليدلى دى

بتګر د تخيـــــــل مـــــې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زمــــــا کان يې د مرمر ليــدلى دى

ته پوې يې چې دا څنګه شـو کاروان غزل غزل؟؟
دانن يې ايله يو نظر خـــــــيبر لـــــــــيدلى دى

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مــــــــې ولــــې راورېږي څه باران خــــو نه يې

هســــې مې درد راوېښوي زمـــــــا درمــــــان خو نه يې

د مـــــــــخ په پاڼـه بـــه دې څـــــه خوږه غزله ليک وي

سپينـــــه كـــتابه يــــادوم دې دومره ګــــــران خو نه يې

د خيال هُـــــد هُـد دې راته ډېر ډېر پــيغامـــــونه راوړي

دا مـــــې خــطا وه چـــــې ويـــــل مـــې سليمان خو نه يې

ستـــا د ستم د انــتــها به درتـــه څــــــــــــه وايـــــمه

د كـــــــوم ظــــالم مـذهـب پيرو يې مـــــسلمان خـــو نـه يې

مـــــا به بې وخـــته لېونی كـــــړې په اغــــزو به ګرځـــــم

غېږ به رانه كـــــــړې ښکليه باغـــــــه بيابــان خو نه يـــــې

د ژوندد وچ ساحل په مخ مې لمدې شـــــــونــــــدې نه ږدې

شــنه سمــندره زه دې څـــــه كـړمه توپـــــان خو نه يـــــې

د نور پـه غشو مـــــې له هسک نه په لېمـــــــو كې ولـــــې

نه راځـــې ستـــورې د اسمان شوې مهربان خــــــــو نه يې

ښکليه ســــالار كــــــه مې د عشق د منزلونو نــه كـــــړې

بيا راته وايه چې درواغ وايې كـــــــاروان خــــــــو نه ي

پيرمحمدكاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار دهوښيارانو دی اوزه دغره سړی يمـــــــه
توري زولنې راپسې ګرځي ليونی يمـــــــــــه

ورکې مې تسبې دي دزنځير په کړی ذکرکــــړم
زرځله شهيديمه او زرځله ژوندی يمـــــــــــه

هره يوه مسره مې بس دتورو وينو لپــــــــــه ده
نه يمه شاعر دسروغاړولو کنډولی يمـــــــــــــه

مانه شيشې مه تاووه زه خو څه څراغ نـــــــــه يم
نه مرم په طوفان کې عجيبه اور اورکــــــــــی يمه

تاپه سپينولاسو باندې سين ته ورګوزارکــــــــړمه
کاڼی ومه تور خو اوس له شوقـــه شين غمـــــی يمه

ځان مې په مريو کې دتار غونـدې پيټ کــــــړی دی
زه دکومې چتې پرتېرباندې ځــــــــونډی يمـــــــه

کوڼ که وي جرس نو خپل ويده کاروان به ويښ کړمه
مــــــات به شم په شرنګ دليونی دلاس بـــنګړی يمه
پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخ ستا یادونـــــــه پې راتېول ښه دي
پردیس حـــــواس مي غزلبول ښه دي

دغنمــرنګ پــه زنـــخدان مــي نظر
لیمه د بــــنګو پــه کـــــنډول ښه دي

لیژ التفات مي سوري زړه ته وکــــړه
ګرانه! پترې په دې کچکول ښـــه دي

مړه په ښکلیو کي نو څه توپــــیر دی
مړه پریږده یې ښکلي ټول ښــــه دي

سترګي، لیمه، وروزي، بانه، خالــونه
قاتلان ټول د دې کهول ښـــــــه دي

"ریحانه چاته ور یـــــــادیږې پوري"
"د چم په دښتو کي غـــــاتول ښه دي"
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نظر د کبرجنو ورتــــــــــه برند شي
لیږ دي پاتې پــــــــــه هنداره دغـه دند شي

د دې ښــــــــــکلو عجیبه غوندې بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د ځوانۍ له زوره مستې هسې نـــه چــــــې
رانه مات دي په نازونو کي مړونـــــــد شي

دا پی مخي د پیریـــــــــــانو په شان بویه
خدای خبر چې په اسانه مــــــې په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پــــــه حسن
چې را ډک مي د خیالونو کمربنـــــــد شي

ریحان پریږدۍ د ځلورو سترګو جــنګ ته
فکر نه کړم چې قایل به د اوربنـــــد شي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

انـــقلاب وو له هيواده وو وتلي
زنده باد له مـرده بـــاده وو وتلي

په ظاليم پسي روان وو لکه غشي
اسويلي مـــــو له فرياده وو وتلي

پوليتې مي تېپېدې د هيلو ورو ورو
څراغـــــونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبـوري دي جانانه راسره وو
دوه جهانه مــــې لـــه ياده وو وتلي

ستا د سترګو له پېچلي فلسفــې نه
سواداره بې ســــــــواده وو وتلي

دريحان د غزلتــــوري مســـافر ؤ
دخــــــــالونو لــه بلاده وو وتلي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
پــــــه زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابـــه ړوي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تـــــــرکوره پـــوري ګل ورپسي

سپينه خولګی دي لکه ســــوله تر دوزخ له اخوا
کابل زړګی مي په سکروټو کــړي مزل ورپسي

تا راروانې غبرګي سترګي په نازونوکړلـــــــــې
ما ارمانونه کړل پياده دزړه په تل ورپســــــــــي

په هديرو کي دشهيد وطن راو ګرځمـــــــــــــــه
دخيال ځراغ وړمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظرغله به دي اخبر د زړه په غلاونيســــــــــي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپســــــــــي
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سترګو توره ګُذاره نـــــه کيږي
بې له تا ګوره ګُـــــــذاره نه کيږي

غېږه دي راکــــړه اوبه رنګه ياره
د عشـــــق له اوره ګُذاره نه کيږي

راباندې مات چي مړوندونه نه کړې
د بنـــــــــګړوشوره ګُذاره نه کيږي

ما د غربت لــــــه لاسه ډېره کړې
چا وېل بې مــــوره ګُذاره نه کيږي

تږی غاټول يــــمه دتــږي دشتي
راباندې اوره ګُـــذاره نــه کيږي

مسافری مي زړه اوبــه اوبــــه کړ
ريحانه نوره ګُذاره نه کـــــيږي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې کیسه کې نه یمه چې شنه دي او که تـور بنګړي
بس چې سلامت وي مړوندونه، کوي شـور بنګړي

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندی یم درته رابه وړمـــــــه نور بنګړي

دې کوڅه کي ورو ځه! په زامـــنو بوره موراوسي
هسي نه په لیڅوکي دي واخــــــلي ګلي اور بنګړي

مـــــــــابه ترې د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي ځواب یې وو څلور بنګړي

دا خـــــــــو دي ریـحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پنښنــــــــبه دي شرنــګومه چي په ګور بنګړي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په هډوکو په خرمـــــنه پسي ګرځم
دلته شوې ده چـــــاودنه پسي ګرځم

دمرګي کچکول مي غاړي تــه لوېدلی
د بارودو پـــــــه بســپنه پســي ګرځم

زه پښتون يمه، د ورور په غوښو پايم
شه په خرپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چـــي غاټول ته يې دخال زکات ورکړی
اوس پـــــه هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيداکړ
په سکروټـــــــــو کي دي ننه پسي ګرځم

چي يې سيوري تـــــه دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکــــــه ونه پسي ګرځم

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما خو را په زړه دي، تـــــــــاته یادیدي نازکې؟
تودې تودې غـــــــرمـــــې، هغه سرې سرې مچکې

لومړی ځل یې په کرس کرس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــــــــړی ځل په جوزا کي وریدلې دي څپکې

په زړه مي یې ګلابه!! تابه هم ســــــــتایم قربــــان
غاټول مي تخیل ته دښکلا ایښي تلـــــــــــــــکې

چي سترګو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شــــــي
د حسن له اسمانه دي راښکته ملایـــــــــــــــکې

تخنیرم، په لاسونو مي نــکریزي کشیدکــــــــــړې
ریحانه! له غمبورو مي درټولي کړه پیچـــــــــکې
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرل

ځه وخـــت ؤ هی موضوع به سندریزه وه لیلو

چـــــــــي سوله به د هر کتاب سریزه وه لیلو

پیري د عـــــاشقۍ به دي لـــه ډاګه ډاګه ویشتم

دا کوډه دي د ســــــــــترګو لــه تعویذه وه لیلو

غوصې ته به دي ځه خوږه مسکا کړله ورګډه

ادا دي په هر حال کي سولـــــــــــییزه وه لیلو

زما نبض دي وکوت د خولګۍ نسخه دي راکړه

په دې باب دي څېړنه هر اړخیزه وه لـــــــــیلو

بڼو وروزو پیچکو دي کړ زړه رانه ولجـــــــه

حمله دي ترتیب کړي ډلییزه وه لیـــــــــــــلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خـــبرو

لهجه دي خوندوره سیمییزه وه لیـــــــــــلو

ریحان دي پوکی ورکړ د باڼخو شــمو ته ورو

ته موسکه وې د شنه خال دي کلیــــــزه وه لیلو

خالد ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

وړمه راوړم، راوړمـــه وړم، وړمه راوړم سکروټي
دجنـــــــــــګ له لاســه په لېموکي زنګوم سکروټي

تاوده یادونه دي شپــــــــبه شپـــــــبه پوکــی ورکوي
دزړه نغري کښي مي وي سرې ترسپېده دم سکروټي

چاپه دې ځمکه دبـــارودو بزغـــــــلی کرلـــــی؟
په سویو ګوتو بــــــــــــاندي لـوّ کوم رېبم سکروټي

دلوغړن دوران کیسې کړي دسپـــــــــــرغۍ په ژبه
ورسره ناست یمه ورو ورو راغبرګوم ســـــــکروټي

کټ کټ خنداته مغرور یار غوصه ورګډه کــــــړله
مطلب یې داوو چي په سرو ګلو شیندم سکروټـــــي

دحسن تاو ته دي تسلیم یم لاس په سرګرځــــــــــوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم ســـــــــکروټي

ریحانه زړه مي د دوزخ وطـــــن له اوره ډک دی
ښکاریږي اوښکي،خو له سترګــو څڅوم سکروټي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشئ دي واخيستې له ځانه سره غم پاتې شو
په هره څـــــــوکه د بڼو په څوکو نم پاتې شو

د هر ازغي په سر دي ګورم ګلورين يادونه
د هر ازغي سر مـــــي تناکو ته اړم پاتې شو

ستا له يادونو سره غــلى غــلى تــک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لــکه لــړم پاتې شو

د ځواني ګل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مي په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتې شو

دى ترى تم دي غنمرنګ حسن غزل دې رانه
خيال مي چاودلى ورپسې لکه غنـــم پاتې شو

ريحان چي ستـــــا د بيا ليدلو تـــــــمنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري ترقدم پاتې شو

خالد ريحان اروانباد محيب الله بهرام ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار ځـــــــکه د شونډو د شکرو مـاته ست کوي
مال چي ورکوي د خداي په لار کـــي برکت کوي

کانې ته چي لاس کـــړم نو دپـــــاسه دا اواز راسي
څله يې دخـــــداي له ذکـــــره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپارې نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي
ښکلي هميشه په امانت کي خيانـــــــــــت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غـــــــواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترګه د لستونې مـــــــــر ته وګورم
دوی وايي درويش خو د دوستانو هم نفــــــرت کوي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر پـه وينو رنګ سي
بـــــــاداره دغه جنګ دي د وطـن آخري جنګ سي

که زړونـــــــــه سره يو کـــړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاڼي به لـــــعلونه ســـي، او دا بوټي به لونګ سي

تر څو به دوی پـــــــــه کلي کلي ګرځي دا به وايي
چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنګ سي

زموږ ځلمي چي جنګ ته هڅوي نـــــــو ور تـه وايي
چي هسي که مو کښېښودې نو توري به مـو زنګ سي

که ګورې له لستونيه به يې سور خنـــــــجر راووزي
درويشـه! چي روان درسره څوک دلته پر ځـنګ سي

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له بدو ځرنګه لاس واخــــلي چې ضمير نه لري
شيطان به وتړي په څه بــــاندې، زنځير نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندي، بل ته غوږ نه نيسي
زړه د بدن داســــــــي باچا دی چې وزير نه لري

خپل خيرن زړه به نو په کومــــه رڼا باندې وينځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ويــــر نه لري

زما زړګـــــی به هم تل نه ګوري د غــشو لاره
او ســــــتا بانه به هم مدام داسي تاثير نـــه لري

دا دومره ژر چې ټولوي درويشه داسي ښــکاري
چـــــې له جهانه د تګ نيت د ښار امير نه لــري

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دامنـــــم چي نه ځراغ يـم ،نه سهـــــــاريم
مګربياهـــــــم دتيارو دسترګوخـــــــــاريم

مـــــا و تا بـــــــه هم اخرغــــاړه غړۍ سو
دا په دا چي ته ښيـښه يې ،زه غـبــــــــاريم

ستـــــــورو تاسي لاڅـــــــه نورانتظار وکړئ
زه دمځــــــــکي دسپېړو خـــــــاورو په کاريم

خوښه ستاده چي په کوم شکل مـــــــي غواړې
زه خوچـــــــاوته اغزی چـــــاته بهـــــــاريم

زه درويش بيرته دځـــــــــــان په طرف باندي
را روان يم خـــــــــو تراوســــــــــه لاپه لاريم

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیڅوك نه غواړي چې ښکلي پرېشان شي
بس لـــــــه لرې ورته وګوري روان شي

دا چې هره ورځ ورکـــــيږي دلته زړونه
هسې نه چې ټول په تا بـــاندې تاوان شي

زړه مې ستا ډېرو بې ورو داسې نرى كړ
چې رقيب شړې نو هم زما ارمــــان شي

په وړه خوله چې كــــــــوې لويــه خبره
دا ستا غشى ولې لوى تر دې كـمان شي

د درویش خاورې وجود به هم سره زر شي
كه دې شونډو ته نږدې لكه پېزوان شـــــي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دوير اووېري زمـــــانه ځومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـــــــــلا ،داده زړه شوه دلته

هســـــــــــي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره ښه مړه شوه دلته

هغه وخت لاړ چي که به چيغه هم راپورته شوله
نو پــه فـــــــــضا کي به بـــدله په نغمه شوه دلته

ســـــــــــتا دراتګ اندازه داسي موږ ته ولګېده
چي لـــــــــه ګرځونو پا که هره آينه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتـــــېره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ويده شـــــــوه دلته

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رونې اوښکي مي را اوري په لمن کي
وړم به يار لره دا ســتوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابـــــــــاندي وسو
که دي نشته خوارۍ نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وينو رنګ وي
وي به کانې د کمزوري په لـــــمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
ګلان راوړي تر موړ پوري په لمن کي

د درويش هره مصرع دګلو ځانــــــګه
خوشبويی يې د هر توري په لمن کــــي

درویش درانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجنون غونډې څه خلک،د لیلا غونډې څه خلــــک؟
هر دور دي لیدلي ما او تا غونډې څه خلـــــــــــــک

له ښاره د هیندارو سوداګر باسي پـــــــــــــه زوره
خپل شکل ویرولي دي بلا غونډې څـــــــــــه خلک

زیاتیږي ورځ په ورځ دلته د درد غونډې وګــــــــړي
پیدا کړې لویه خدایا د دوا غـــــــــــونډې څـه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــــاندي نظر زما ده سترګو
همــــــــــيش راځي و ماته د ژړا غونډې څه خلک

(ژوندی ده په په ژوندون کې يې شک مـه لره(درویشه
لا شته په دې تــــــــولنه کې ده سا غونـدې څه خلک

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چی دښمني يې ختم و نه ګڼي بيابه راځـــــــــــــي
د غريبانو ډيوې پام کوه هــــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونـــــــــدی په ډله راغــــــلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها بـــــــــه راځي

د لمر و جنګ ته به ملګري ما يواځي ليــــــــــــږي
بل که راځي نو هم سايي غونډې تر شـــــــــا به راځي

لينده که هر لور ته کړي سمه خـــــــــو هدف يي زه يم
غشې که هر طـــرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خـــوا خـــوږو کی به يو راځي ضرور درويشه
که جانان رانــــــغې و مـــــــــــاته نو ژړا به راځي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چـــــــي وشي
کېدای نه شي مګر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هـــم را واوړي
په دې اړه څه نا څه غواړم چـــي وشي

دا چي نه غواړم راتګ ســـتا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نـــــه غواړم چي وشي

په لـــــېمو خو مو ډېر څه سره بيان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشـــــــــنا وايـــي يو باران د تېرو غشو
اې دروېشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسم بدل دی ښايي تللي مرغان بېرته راســـــي
وخپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راســــــي

ستاولونه ولونه زلفي وباسم له خپلــــــــه خياله
يوساعت پس که ګورم دغه ماران بېــرته راسي

ببېلتونه دا ځل دي نوعمردومره لنډسه چــــــي زه
په لمن اوښکي وچوم اوجانان بېرته راســــــــي

چرته که کاڼی او تـــــــــــــندی بياسره وجنګېدل
منځ ته به زخم دګواښ کړوني په شان بېرته راسي

درويشـــــــــــه داسي به ونه سي چي زموږ.هديرې
سپين ږيري وګــــرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي
درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځي پـــــه بدو کې تر پايـــــــــه ، نـه وېرېږي
دا اُمت هم اوس له خـــــــــــدايـه نه وېرېږي

چې وي پروت پر خزانــه هغـــــــه خو مار وي
ډُوی به ولې له بلايـــــــــــــــــه نه وېرېږي

!دا وطن داسې وطن نــه دی اشنــــــــــــــــايه
چې اشنای به له اشنــــــــــــــــايه نه وېرېږي

زه وېرېږمــــــه که نــــــــــــه،ته بنه خبر يې
خودښمن وته مـــــې وايـــــــــــــه،نه وېرېږي

درويـــــــش اوس هــم مار له ستوني نيوی نه شي
دومره ده چـــې ترې له وارايـــــــــه نه وېرېږي

درويش دُرانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د اوښکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او بـــاران دی، نور څه نه شته

کوو یـــــــــې، که هر څو د مستې مینې په سودا کې
تاوان دی او تـــاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کـــــــــــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایـــي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نـور څه نه شته

درویشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښـــــان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نـــه شته

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يمه
مــــــا پورې مــه کينه زما به شي زه داسې يمه

مه غـــــــنمرنــګه! داسې ړنګه غاړه مه راکوه
زما د هر مــــابنام سودا به شي، زه داسې يمه

د ليونتوب پيښې مـــــــې مـــه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په رښتيـــــا به شي، زه داسې يمه

سترګو کې دشت، لهجه کې تنــده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شـــې زه داسې يمه

ته به وې ښنګه، چې ممتاز درګورم ښنګه به شې
خو چې ما ګورې په ژړا به شـــې، زه داسې يمه

ممتاز اورکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بــاوري اوســـــــــه خـــپل ګـــمان سره خبرې کوه

لـــــــه ځـــــانه ځـه ،بیا راځه ،ځان سره خبرې کوه

که شـــــوې تنـــها لکه دفتر کښې په مېز ایښې غنچه

په مـــــــــخ مســـــکا ســاته ګلدان سره خبرې کوه

دې کـــــتابونه ســـــره کښینه،دې البم ته غوږ شه

دا ســــــــتا جـــــهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

ځه،لکه خوب په ځان راخور شه،لکه خوب وینه ځان

بــــــــــل شــه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لـــــکه ســــــــــحر په هلو ځلو کښې د خلقو پټ شه

لـــــکه ســـــــــــــکښې ماښام آذان سره خبرې کوه

لکــــــــــــه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره

لکـــــــــــــــه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

مـــــــــــــمتازه ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه

شپـــــــه ده،د ســـــــتورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحيمه!!نه کوم له ډاره خوارۍ خوارې سجـــــدې
تـــــرتا دې اورسي زما مستې خمارې سجـــدې

دلته يو کـــس دی ځـــــان ته وايي د جنت ټيـکه دار
يو زيړ ايمـان دی ورسره او څو بيمارې سجـــدې

اې! ته هغه يې چې سينګار دې پرســـتش کړی دی
اې ! ته هــــغه يې چې کوي درته هيندارې سجدې

ستا ســــاده توب خو ته بي حده مزيدار کړې کنه
دې عــــاجزۍ خو کړې بې حده مزېدارې سجـدې

نه مـــــــې څه کار تا سره شته،نه ماملـه تا سـره
پرې مـــې ږده وا سړيه څه راپسې شمارې سجـدې

اوس مـا ته څه پته ده؟ څنګه به وي حال د زړونو
خو تنـــــدي ټول تيار دي ټولې دي تيارې سجــدې

مـــــــــــمتازه هغه نـــخاګره مونځ ګذاره هم ده
څه بخــــت لري د دې ظالمې ګناهګارې سجــدې

(ممتاز اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا تــنهــايي احســاســـوم لا تــنهـا چـرته يمه؟
زۀ يـو ويشلـے وجـــود، زۀ لا زمـــا چرته يمه؟

لمحه لمحه تيکه خــورمه خپل ځان لګيا يم
بلا تۀ چــــرته ئې؟ راځـــه زه به بيا چرته يمه؟

نن سبــا تۀ چرته ئې ياره؟ څـــه درک څـــه پته؟
اوهـــو! راياد شوو يـاره زه نن سبـا چـرته يمه؟

د ځان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست يم
خــدايـه د نور صبر، د نورې چپتيا چــرته يمه؟

مــمتــازه ټوله دنيا ده زمـــا ځـــه وي به چې وي
خـــو که ريښتيا وايـــم د ټــولې دنيا چـــرته يمه
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کښې به خداے دروړم درود به په ليمو کښې دروړم
زه بـــــــــــــــه نورونه د رڼا په پيمانو کښې دروړم

ډير مــــــــــــې زړه کيږي چې پينځه واړه آذانه دروړم
دا ســــــــــپينې شمعې د يو پاک آهنګ جامو کښې دروړم

د روح راحـــــــــــــل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم ياره
د مــــــــــــــــــينې ټکي به تمام په کليمو کښې دروړم

د ليـــــــــــــــــــوني زړه د دعا شال به درولېږمه
او باقـــــــــــــي ځان به د ګلونو په وږمو کښې دروړم

د مــــــــمتاز خدايه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے
غــــــــــواړم دوه اوښکې د موسم په رنګينو کښې دروړم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه ښــــــه خبر نه ښه خبره له وطنه راغله
زخمـــــي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په ګنــــډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کښې نغښتي وه سندره له وطنه راغله

يو د عـــربو د صحرا شګو ړوند کړے ومه
بل مـــــې پاګل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما يوې هيلې پسې خپل وطن نه کوچ کړے وو
هــــــــغه په ما پسې اوتره له وطنه راغله

لکـــــــــه کاغذ د چا په نوم ليکلے والوتمه
يوه ســــــــــيلۍ وه زوره وره له وطنه راغله

ما مســـــافر چې سترګې پټې کړې بيا اوشو کرم
څـــــــوک نظاره شوه ،تر نظره له وطنه راغله

باچـــــــــا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتــــــــــا سره د تور څادره له وطنه راغله

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تور څـــــــــادر یم احتجاج یم بده ولې مني؟
زه تبــــــــــاه حال تباه مزاج یم بده ولې منې؟

یاره ! مفتــــــــــي یې فتوا کړ یې بده نه منمه
یاره! منـــــــــصوریمه حلاج یم بده ولې منې؟

باداره ! تا وییل خـــراج راوړه ،ما ځان راوړے
باداره! وا مې خله خـــــــــراج یم بده ولې منې؟

حکیم جي! ما هغه نښا کښې دے سکون موندلے
مـــــــــــداح د برجو مهاراج یم بده ولې منې؟

منم د رنـځ غوندې خپـــــــل ځان ته لګیدلے یمه
خو د خپـــــــــل رنځ خپله علاج یم بده ولې منې؟

ته بــــــــــلاول یې ما منلے یې په سر او سترګو
چـــــــــې ستا تر ښنګ لکه کماج یم بده ولې منې؟

مـــمتازه!! ما ورته وییل چې ته بي شک رباب یې
اوس د رب کړه دي زه دې باج یم ،بده ولې منې؟؟

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــــــــــغې په لالي پسې خوبونو کښې وهم
دا شــــــپیلۍ باید چې جګو غرونو کښې وهم

ته خو څه سیګرټ او روپۍ نه یې له ما ورکه
تا پــــــــــسې هم ګوتې په جیبونو کښې وهم

جـــــــار دې له نامې شمه حسین پکښې راځي
ځـــــــــــــان درپسې ټولو ماتمونو کښې وهم

خدا ے زما ګمان کښې په پوره معنا موجود دے
زه بـــــــــــــنده لامبو په سرابونو کښې وهم

هـــــــــو! پورته کوم ګڼو غرونو کښې خپل غږ
هـــــــــو! خپل مخ په دې ګڼو مخونو کښې وهم

تا پســـــــــې په ښپو نه ځم څپلې نه غواړي میخ
ځـــــــــــم په لاسو میخ به لاسونو کښې وهم

اے عــــــــــلامه! وه علامه! زه یم ستا په شان
نوم مـــــــــمتاز او لاس ډیرو کارونو کښې وهم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نـــــــــیم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدایه
نه یـــــــــې ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدایه

مونږ معاف کوه .مونږ ساده ګان یو ،بندګان هم یو
دا یو نیـــم کس په مونږه هسې ذولجلال وي خدایه

زه بـــــــــه تر څو پورې د تندې انتها شرموم ؟
تر کـــــومه پورې به زما دغسې حال وي خدایه؟

زرګـــــر دې تول عمر زرګر وي شکایت نه کوم
خو دا کـــــــلال به تماي عمر کلال وي خدایه؟

ته قیـــــــــــــامت راوله بې شکه زه ځواب نه لرم
خو که بنده دې یم نو زما په خوله به سوال وي خدایه

کاش هـــــــــغه څوک راشي او یا تر هغه چا ورشمه
چـــــــــې هو بهو زما په شانې په جنجال وي خدایه

مـــــــــــــــتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه ځینې
چـــــې په بې رحمه اذیت کښې خو مې سیال وي خدایه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیر په ځان ظالم وم.په ځان ګران ومه چې وم
زه هـــــریو کردار د خپل داستان ومه چې وم

مــــــــا لویدلي قبر کښې دفن کړئ مسلمانو
زه مــــــالک د داسي یو مکان ومه ،چې وم

اوس خــــــو خیر نه د چا په شان یم نه به شم
هو! یو وخت کښې زه د چا په شان ومه،چې وم

تا چې غـــــــــاړه راکړه ما ته څو کالونه پس
بیا هـــــــــــم درته هغسې جانان ومه،چې وم

تار وم ،په ربـــاب ،په سریندې که په ستار وم
ما ضــــــــربې خوړلې په لړزان ومه،چې وم

څو داني لونـــګ کفن کښې هم راسره کیږدئ
ســــــــخت د لونګینو په ارمان ومه ،چې وم

ما ته خو مــــــــــمتازه هغه اوس هم آیینه وه
اوس هم ورته هغـــــسې حیران ومه ،چې وم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه اکثر چــــــــــا پسې خراب شم .بیا اکثر ښه شم
خو خیال مې نه کیږي چې دا ځل دومره زر ښه شم

وا مــــــــــــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد یم
غرق شــــې پیریان نه دي چې زه به په منتر ښه شم

چـــــــــې مې د زلفو سره باد کړي لیونـے شم خدایه
چې مـــــــــي بندي کړي په حلقه کښې د نظر ښه شم

کاش مـــــــــسیحا!! زه هم څو وخته وینې ،وینې شمه
کاش مســـــــیحا!! بیا یــــــــکایک لکه پرهر ښه شم

چـــــــــــې توبه اوکړم له شرابو نو میین شم په چا
که دا مې حال وي خداے راستي که تر محشر ښه شم

مه ځـــــــــــــه قسم دے د ماښام په شانې تور سوځمه
کښــــــــــــینه چې لړ لکه نیمګړے مازدیګر ښه شم

ممــــــــــــــــــتازه څم عبدالغفور سره تبلیغ ته ځمه
خو زه ډاریږم هـــــــــــــسې نه چې سراسر ښه شم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــې بيـــــــا لالي پسي خفه شم بيا نشې اوکړمه
کاش ماضـــــــــي راشي او زه بيا هغه نخرې اوکړمه

زه چرت وهم چي ما په ځان کومې کانې او نه کړې؟
زه چرت وهم چې اوس په ځان کومې کانې اوکړمه؟

زه مــــــــــــــړې سندرې پسې دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښې هاے هاے ،او سجدې کښې به ټپې اوکړمه

وعـــــــــده يې دا ده .چې جنت کښې به مزې کومه
خو شــرط يې دا دے چې تمام ژوند بې مزې اوکړمه

وطن مې ړنګ .ژوند مې تباه،هيلې مې خاورې ايرې
نورې د خـــــــداے د کړنو څومره تماشې اوکړمه؟

يو تبليغي، يو مــلا جان ، يو هغه مست پير صــاحب
ايمـــــــــــــانه!! وايه کنه چا سره لانجې اوکړمه؟

مـــــــــــمتازه تور څادر له غاړې تاوومه ،ځمه
د باچــــــا خان بابا مزار کښې به څو شپې اوکړمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بـــه اودۀ شمــــــه خو سترګې به په ورۀ کيږدمه
زه ښـــــــه پوهيږم چې د څه خانه کښې څه کيږدمه

څه عجــــــيبه مزل راپيښ دے ،په دې نه پوهيږم
زادِ ســـــــفر کښې مازغه کيږدمه که زړه کيږدمه

ته د هـــــــــوا غـــوندې راځي او که هوا سره جي
په هر حـــــــــــال زه به يو څراغ په ديواله کيږدمه

خـــــــــو د زړه حال دے ،پيرايه بې شک بدله سهي
په لاس دې خولۀ کيږدم که لاس په خپله خولۀ کيږدمه

زه د شـــــــــــپې خپله تنده واغوندمه .پريوځم ياره
خو ســـــــــــتا تصوير سره رڼې يخې اوبه کيږدمه

لاليه!! مـــــــــــا له ښاره سر کښې ده سودا راوړې
لاليه! څنـــــــــــــــګه يې د ستا په زنګانۀ کيږمه؟؟

ممـــــــــــتازه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چې دښـــــــــمن وايي وسله کيږده ،زه يې نه کيږدمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ارتـــــــــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمې
راځه جمـــــــــــعه ده نن جوړه وایو درود صنمې

د دي رټلیـــــــــو فتـــوي ګرو ،پروا ولې اوکړو؟
راغـــــــــــاړې وځه یادوو .رحیم .معبود صنمې

ما ته لیـــــــــدلې له نـــــزدې یې ګلا بڼې جینۍ
ما نا دیده ســترګو ته خار کړو خپل وجود صنمې

زمونږ پنډوکي کښې لونګو عسکر سم مدهوش کړو
هــــــــــــغه عاجز لټول پنډو کښې بارود صنمې

زمـــــــــــــا دا خړ څادر .او ستا دا زعفراني لوپټه
زمـــــــــــونږ تر مینځ د احترام دي دا حدود صنمې

ما ســــــــــــــــتا چشمانو ته بخښلي ،د کجلو لکۍ
اے!! رابـــــــــخښې به اوس د بنګو یو نیم دود صنمې

په حـــــــــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم ګوره
ممـــــــــــتاز یم در به کړم رنګونو کښې نمود صنمې

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار ته، بازار ته ، خریدار تـــه به دي اورسوي
زخمه! تصویر یې کړې اخبار ته به دې اورسوي

مینې ته وایه، چي وحشت خـــو به دې جرم بولي
دعا ته وایه چې آزار تـــــه به دې اورســــــوي

خیاله! لفظونه که ګونګي دي خــــو کمال هم لري
تۀ باوري اوسه اظـــــــــهار ته به دې اورسوي

ګمان حیران پریښوم،دشک په څلور لارې کښي زۀ
یقیـــــــــــنه تا وییل انکار ته به دې اورسوي

ممتازه نور له ســــنګ پرستو بغاوت په کار دے
ګني د غرو به دې کـــړي غار ته به دې اورسوي

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژنی سړے
د درزېدلي زړۀ مزه څه وي خو وژني ســـــړے

کۀ د اقرار کۀ د انکار وي خو بس دومـــره ده چې
د جانان هره فېصله څۀ وي خو وژني ســـــړے

د چا ګېدے ګېدے دیدن په سړي سر چورلـــــوي
د چا خالي خالي کوڅه څۀ وي خو وژني ســـــړے

د یار په زړۀ په ناخبرئ کښي عمر نۀ تـــــېرېږي
د سړي خپله اندازه څۀ وي خو وژنـي ســـــــړے

زۀ ورته یاد یم زۀ تري هیر یمـــــه راځـي نه راځي
دا ګډه وډه عقیده څۀ وي خـــــو وژنـي ســـــړے

منصوره وخت چي يي معلوم وي نو بیا هم ښۀ وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څۀ وی خو وژني ســـــــړے

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمبه مې د لوګي زړګي نه هـــــــله پورته کېږي
پرده چې د رازونو نه مې کـــــــــله پورته کېږي

د میني په میـــــدان کښــــې الله دومره بریالی کړم
اوس سر که ښکته وړمه خــو په خپله پورته کېږي

چې یوړل تري خــزان هغه خوشــبو او ښکلا دواړه
په ډېــــــره بې وســــــۍ بوره د ګــله پورته کېږي

د میــــــنې محبــت په باب چې نه پوهیــــږي بیا نو
دا بعــــــضی بعضی خلک راته ځله پورته کېږي

هغه چې پـــــکښې چا د یو مین ژوند فیصـــــله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـــــــــتله پورته کـــېږي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ده زړه خبره چې د خولې نه بي خيالۍ کښې اوځي
لکه چي ساه د ګناهـــــــنګاره په نرمۍ کښې اوځي

په هــــــــــر واده کښي د ډولونو وهل نۀ دي پکار
دلته اکثر د کوره مــــــــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستـــــــــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خبـــــــــري د سړي نه په پيرۍ کښې اوځي

پۀ محبت کښې يو مقام وۀ چي تنها به خه بنــــــۀ وم
اوس داسې وخت دی چي مې ساه په تنهايۍ کښې اوځي

هغه کۀ هر څو مړکيده له درده چـــــــــوپ پاتي وۀ
اوس به يي څـــنګه جنازه په خـــاموشۍ کښي اوځي

منصـــــــــوره ما ورته وراوکـــــتل زۀ څۀ خبر وم
چې پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې په کــې وې د ســـــپرلو او د اختر کلی و
ځومره ســـپېره شو ، زمونږ ځومره بختور کلی و

چا راته وويل چـــې اوس کلـــــــی ډېر نه يادوې
ما ويل کلی خـــــــــــو اشنا! د چا په سر کلی و

نه خو يې زه ســينه کې ځای کړم ، نه دلبر يې راله
نه جـــــــــــوړ زما کلــــی وو نه مې د دلبر کلی و

سورناچيان" لاړل چې پټيو کې يو يو تن يې وليد"
هم يې ژړل ويل يـــې دا خو د اشر کلـــــــــــی و

چې جانان تلو نو چا ســـتا مينه ور په زړه نه کړله
"منصـــــــوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلی و

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که په زمــکه وي خو ستـــــوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مـــین شي نو جانان شي

په سپرلي کښـــې وطن ستا په رنګي ښکاري
په خزان کښـــې خو ښخي زما په شان شي

دنیا ښکلې دي دنیا یــــــــــــي ښائستونه
خو یو ته یي چي سړی درته حـــــیران شي

مرګ یې څه د ارمانونــــــــــو وي خدایه
د چا ټول ژوند چــــــې ایله د یو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځې نو داسې لاړ شې
چې تمام عمر په فـــــــکر کښې روان شې

زه د خیــــــــــــل غمه په دي خاطر ویرېږم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جـــانان نظر یې هلــه په نصـــیب شي
چې د دار په ســـــــر منصوره اوېزان شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارماني کور کې اوســـــــيږي ارماني کور ته راځي
ځيـــــــــنې خلک بې تپوسه د زړګي کور ته راځي

دروازه يې راته لر کړه ويل يې مور درته غوسه ده
په دې نـــــــيمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وايم که کوه قاف ته چرته لاړې
دا مې واوره درســــــــره به ښاپيري کور ته راځي

خپـــل بچي به ورته داسې د پردي په شـــانتې ګوري
څوک چې مونږ غوندې ملګرو عارضي کور ته راځي

چې د مينــــــې ناکامي يې د خـــپل کلی نه بهر کړي
هغه خلــک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنګه زړه نه به مې وځـــي هغه پيـــغله چې ويل يې
زه دې مړه شم که هغه مې په مرګي کـــور ته راځي

ستا"منصور"کلي کې نشته ستا"منصور"چې چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مخکې پخوانـــي کور ته راځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ســـتا په دي نــری نری خندا که غزل جــــــوړ شي

دا ســـتا په خیال به ښــنګه وي په تاکۀ غزل جوړ شي

ولله چي عـــــــــقیدي به ورته ټولي په سجــــــــــده شي

زمــــــــــونږه د مـــــــــــینو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چـــي غرونه ورته هم په خوځــــیدو شــي

د دوو مـــئینو زړونو په درزاکۀ غــــــــزل جوړ شي

د زړه ســـــــــــترګي به اوښکي ورته توي کړي د مینو

زما د محبت په انتهـــــــــــــا که غـــــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مایوسه شي چي مرګ ته غاړي وځي

منـــصوره داسي خـال کښي په ولله که غزل جـوړ شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېره موده وشوه چې یم ، په داســې کور کې ویده
په خاموشیو کې راویښ شــمه ، په شور کې ویده

په خــېټه وږی یم ، خو ســترګې مې مړې دي خدایه!
زما غربت کرارې پروت دی ، په تش شکور کې ویده

نه پـــــرې باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د یویشــــــــتمې صدۍ خلک دي ، په اور کې ویده

دده په وړاندې په یـــــوه کمـــره کې څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، یو سړی په یو انځور کې ویده

باقره! بیا مـې دی د ذهن په حمــــــــل کې یو خیال
لکه د دوو میاشـتو ماشوم چــې وي په مور کې ویده
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هېچا ونـــــه لیدې زمـــــــــا د ژوندانه تناکې
په ډیرو چیـــغو مې را وختې په خوله تناکې

د وخت غـربت، د ژوند لټون، او انتـها د مینې
د چا لاســونه، د چا پښــې، او د چا زړه تناکې

اوس به مـې تـنده ماته کړی وی پرې تږی یمه
د خدای نه ځار شـمه اوس نه کوي اوبه تناکې

چا تـــــــــــکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟
ســحر وختي مې ولیدې، د کور په وره تناکې

باقــره! ما په داسـې ښـار کې زندګي تیره کړه
چې نه ســـــــــندرې خلك پیژني، او نه تناکې

بــــــاقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګرځېدمه ، په خپل سیوري پسې لمر ته راغلم
د یو سږي پســـــــــــې د کومې دنیا سر ته راغلم ؟

د ستا په سترګو کې مـــــې ځای د محبـــت لیدلو
چې ترې لویـــــدلی ومه ، بیا هغـــــه کمر ته راغلم

بلها موده پـــــس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چې خپل غربت راته رایاد شو ، خپل څادر ته راغلم

تـــــناکــې پښې پـــــکې وهـــــمه ، او ګیلې کومه
زړه مې راتنګ شو ، ناګهانه سمـــــــندر ته راغلــــم

د نامـــــــــــعلـوم منـزل سفـر هم نزاکـت نه لري
خدای خــبر چرته تلم؟ روان ومه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتـــــــلو زیری چې وشــــــولو په ما باقره!
په اوړو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغـــــلم

باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حېران يم ګوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه ګوري
خلـک د لور سره رېـــــبي ګوتې، غنـــــــم نه ګوري

د ســـــــــــر د پاسه مې سودا ټولې دنيا ته ښکاري
د ســــــر دننه مې ســـــــــــودا يو بنيادم نه ګوري

زهر به پاشـــــــي په يــــــوه يوه کې صـــبر وکړه
څــــــوک چې د کور په دېوالونو کې لړم نه ګوري

په ســــــــــياهۍ لړلي جېب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جېب کې مې ساه ورکړله قلم نه ګوري

د خپـــــــل منزل په لور روان دی فاصلې طی کوي
باقر د ځـــــــــــمکې په سيـنه باندې قدم نه ګوري

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند قاتل د جس په بیه زندګـــــي خرڅـــــــوي
زما پــــه خــــــاوره د بل شوي اور لوګي خرڅوي

قــسم په خــــــدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځی
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلماني خرڅوي

د قســــــمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووایي
د چا چــــې شور نه خوښېده ، هغه بنګړي خرڅوي

ستا تصـــويرونه هــم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېــوالونو بانـــدې خپله تنهـــائي خرڅـــــوي

له خـــوفه ډک ذهنــــونه ساتي ، معطر وربــاندې
باقر لګیا دی ، د لفــــــظونو خوشــبوئي خرڅوي
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا د محـــــــــبت کړې وړې لارې خو ګرانې دي
اوښـکې مې له ستـــرګو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې وربانديې شمارمه ؟
ماته خپلې ګوتې د لاســـــــــــــونو اوس حيرانې دي

ته راتــــــه انکار کوې، او سترګو نه دې اوښکې ځي
شونډې دې کافــــــرې دي، او ستــرګې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجـيده اوسه
ستا د غبـــــارې نه د پښـــــــــتون وينې ارزانې دي

څو ځلــې مې وڅـــــــښله پياله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقـــــــــــره! کړې داســـــې دعاګانې دي ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان پټومـــــــــــه، له دنیـا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په ســـترګو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجــود، د خاورو په څادر پټوم
په تا کې ګرځـــــــمه صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظــــــر د ګړنګونــــــــــو نه لوېدلـی یمه
زلـفې راښـــــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

یوه پرده مــــــــــې وه، د کور د دروازې مخې ته
هغه دې هـــــم یوړه هوا، له تانـــــه څه پرده ده

ځان به ضایع کړمه ، چې خیال د مزاجونو ساتم
خلك خـــفه نه شـــي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالـبوت ګرځـــــم راګرځـــــم درپسې باقـره!
ما سـره نشـــــــته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما کـــفن نه يې ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه
زمـا قـاتل مـــــــاته له ځـان نه فرښته جوړه کړه

د مقدسې مينـــــــې حد دی ، خـدای به تا راکوي
ستـا د څـــــادر نه مې لمانځه ته مصـله جـوړه کړه

هـر څه قــيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
مـا چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انغری پرې تود کړي
هغه ظالــــــم ترينه خبر شوم ، پنـــجره جوړه کړه

ستـــــا په جائيـــداد ورونه ، نښتي د يـــو بله سره
ســــــتا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جـــوړه کړه

چې د کـوتـــــــــه نه بهر وځـم ، اجازه تـــرې اخلم
د تنهائی ســـــــره مې دا رنګه رشــــته جوړه کړه

دوه رنګـــي خلک به اوس ويني پکـې خپله څهره باقره!
مــــا د خپـــل غزل نه ائينه جـــــوړه کـــــــړه
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دعـــــاګانـــو پســـې تللی و، ازار یــــې راووړ
لېږې یې اوســــــوې په لاسونو کې انګار یې راووړ

د چــــــا لپاره یې دسمـــال په بېوســـــــۍ جوړوه
چې د ډوډۍ ټوکړې یې خرڅې کړې، او تار یې راووړ

بــې له دښـــمنه هم ژوند ګران دی، تجربه یې وکړه
یوه ســړي د کور دېـــــوال سوری کړ، مار یې راووړ

مـا ورته ویل ستاسو په وخت کې شکر امن شته دی
زمـا وړوکي بچــــــــي منډه کړه، اخبار یې راووړ

نـه د چـــا زړه، نه د چا سترګې څوک په بیعه اخلي
باقر خــــو راغی مګر نـرخ د کوم، بازار یې راووړ؟
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل احساس بـاندې مې خوري لکه لړم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غـــــم خبرې

په کاغــذونو رســـــــمومه درته خپلې شـــوندې
زمـــا پر ځای کــوي ، زما د لاس قلـــــم خبرې

پريـــړده چې واچوي لاســـونه د هوا ګـــريـوان ته
د څــراغونو په حضور کوه ، تورتم خـــــــبرې

د وصـــال شپه ده ، دې کې درد د هـــجر مه يادوه
څوک په جنــت کې نه کوي د جهـــــــنم خبرې

ماته غـــوړونو کې اخر خاموشـــی ځالې وکړې
وشـــوه مودا چې اورم نه د بنيــــــادم خبرې

زه باشـــينده د سحرابي ځمکې يم څه وکړمه؟
باقره! زه خـــو به کوم د ســــــترګو نم خبرې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک به راټولې کړي ، د دغه تعبیرونو شیــشې
زما په سترګو کې شوې ماتې د خوبونو شیشې

مونږه! لا نه دی پیژندلی د لفظـــــونو قـــــدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شـــــــــــیشې

که په دې ښار کې چـــا په یو بل اعتماد کولـــی
ایښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شیــشې

اخــــــر دي ولېــــــدل زمــــــا د اوازونو کانې
اخر مې ماتې کړې کنه ســتا د غوږونو شیشې؟

ګردونه هم ترینه ویــــــریږي، نه کینې ورباندې
دومره بدرنګې شوې د خلــکو د مخونو شیشې

د خپل منزل مخ چرته وګورم هیڅ چل نه راځي
زما نه ورکې دي باقـــــــــره! د خاپونو شیشې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ویریږم ګني پوه یــــــــــم په هر څه، پروردګاره
حالاتو راته لاس ایـــښی په خــــوله، پروردګاره

له مانه یې ته ولــــــې پــــټ ساتلی یې تراوسه؟
رانیـــــسمه اسمـــــان له ګریوانــــه، پروردګاره

چــــترۍ مې په ســــــــــر ونیوه، د مینې انتها وه
یو څــــــوک مې په زړه ډیر را وریده، پروردګاره

په دوه اربه خلــــــــکو کې د سوچ خبره نه ده!؟
یواځــــــې وژل کیږي پښــــــتانه، پروردګــــــاره

منم چې سترګې نه لرم، په سترګو باندې ړوند یم
خو سترګې رســــــــــــمولی شمه زه، پروردګاره

لاســونه ورته لپــــــه کړل باقر په دعاګـــــــانو
جنـــګ بس کړئ چا لیکل په دېواله ، پروردګاره
باقــــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند د تېـــــــریدو ضرورتــونه ، څومره ډېر دي
لاســــــونه زما دوه دي ، او کارونه څومره ډېر دي

په ډېرو دلیـــــلونو ورکولـو ، شومـــــــــه ستړی
د خلکو په ذهـــــنونو کې سوالونه ، څومره ډېر دي

د عشق په بصـــــیرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې ښار کې د زړونو تکلـــیفونه ، څومره ډېر دي

زما او ســـــــتا یوه نخــــښه د یو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صـــــندوقونه ، څومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکانی ورور یم
په ځان پــــــسې مې کړي اوازونه ، څومره ډېر دي

هر چا د خـاموشــــــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې څومــره کمې دي ، غوږونه څومـــــره ډېر دي

باقــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک ورک شوي ، تصــــويرونه خلکو ولګول
په رڼا ورځـــــې څراغـــونه ، خلکو ولګول

په ما او تا به څنـــګه نه لګي ، فتوې د کفر؟
په فرښـــــــــتو هم الزامونه ، خلکو ولګول

د قبـلولو نه خـــــبر نه يم ، خو دومره وايم
چې د ســجدو په نوم ســرونه ، خلکو ولګول

مرغان خـــــــفه دي ، تر ځنګله آبادي رانشي
په هديرو کـــــــــې ديـــوالونه خلکو ولګول

د چا وږومبي ديدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د يو بل ســـره لاســـــونه ، خلکو ولګول

د چا په خيال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمـــــونه ، خلکو ولګول
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس دی دنیا مې ډېـــرې وکړې تمـــــــاشې د سترګو
بربنډ نـــــظر ته مـــې ورواغوستـــې جامې د سترګو

د شوګیـــــرو وېنه یې خـــوري ، خوبه راځې او کنه؟
خلاصــــــې مې پـــریښي ستا لپاره دروازې د سترګو

وره په وره اووســـــــې راســـره بیا دې هم نه وینمه
ای د کــــــټ ســـر ته رانه ورکې دي چشمې د سترګو

د هر ســـړي په اوږه لاس کیـــږدم ، چې ته یې جوړې
ژبۍ مـــې ولوېده مــــــنې په تا پســـې د سترګو

په دې ویـــــریږم د بڼو ځنــــګل پرې اور وانخـــلي
د اوښکـــو تیلو باندې بلـــــې کړم ډیـوې د سترګو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ایښی دی ، چې وچ یې کړمه
صـــبر مې نه کـــیږي باقـــره تر هغـــې د سترګو

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه راغلو بیابه ځانتـــــه نوی ویر جـــــــوړوم
داسمان ستورو ته لګیایم ســـــــــتا تصویرجوړوم

دهرچا خپله فیصله دځان منزل به تـــــــــــاکي
زه به خپل ځان دستا په زلفو کي اسیر جـــــوړوم

خوب مي لیدلی په لمن کي ملغلري وړمــــــــــــه
ځان ته لګیا یمه په خپله یي تعبیر جـــــــــــوړوم

په شنه اسمان کي رانه ستوري راته ګونګ پاته دي
ورته خپـــــــــــل حال بیانوم ځان مقریر جو ړ وم

په دې نیمګړي دونــــــیاګۍ کي ژوندون داسي کوم
چاته مرید ځان جوړوم چـــــــــاته یې پیر جوړوم

دبنو درګي له رنجو سره بهرام تـــــــــه ورکـــــړه
د زړه په دړه دخوږې میني تحریر جـــــــــــوړوم

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختـــــــره چې راځې لاچي لونګ درســــــــره راوړه
د یار غاړي ته هار دبنګړو شرنګ درســــــره راوړه

ډیرلري مســـــــــافر یم نـــــه یې ویـــــــنم نه مي ویني
راځې خو د څلورو ســـتر ګو جـــــــــنګ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو موږ دا ډیـــــره مـــــوده مـــــــخکي
هجران درتږلوه د وصــــال بنګ درســـــــــــــره راوړه

داتیرغم خوبه هیرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړې مست اهنګ درســــــــره راوړه

بــــــــــــــهرام دا ستا په تمه تمه سپین لاسونه ګرځم
راځه لاس دي په ســــــــرونکریزو رنګ درسره راوړه

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینـــــــــــــي په دنیا کې سمندره پورې لاړم
دیدن پسې دي ګــــرانه سمه او غره پورې لاړم

یو سوال مې د جانان د وصال چیري قبول نه شو
د هر زیارت د هر مــــــلنګ تر دره پوري لاړم

پښتون چېرته غلام نه شـــو او نه یې کړه قبوله
له پوري اباسینه تر خــــــــــیبره پوري لاړم

یو شور مې دبنګړیو تــــــــر غوږشوی دلېلاوو
زیړی مازدیګری وو تر ګودره پــــــوري لاړم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د ښکلي [سروضې]تر هسک قمره پوري لاړم
اروابناد محیب الله (بهرام)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په ګل باندي شبنم په زړه مي وريـــــــږي
خوږه جانانه دا ستا غم په زړه مي وريـــــــږي

ستا د دروغو په وعدو مـــــــــــي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ســـــــــــتم په زړه مـــــي وريږي

هغه وروستۍ شپه دي لا اوس هـــــــم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل ځـــــــم په زړه مي وريـږي

د يار په چـــــــــــــــــم کې د خندا شيبه ما ونه ليده
اوښکي وروړم اوښکي راوړم په زړه مي وريږي

بهرام له ځان سره وړې وړې سلګۍ وکـــــــــړمـــــــه
د اوښکو کډي بـــــــــاروم په زړه مــــــــي وريږي

اروښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماپه تاپســـــــي ژړل تمامه شپه
ستاتصویرته مي کـــتل تمامه شپه

مین زړه مي په سلګو وګرانه یاره
چي یادونه دي راتلل تمامــــه شپه

ستادمړوسترګوتصویرمي پنـــځولو
چي لګیاوم په غزل تمامه شـــپه

بس زماپه ګوتونه راتلې جانانـــه
نورولاړوې مکمل تمامه شپــــه

بهرام چیري ستاخالونه دي شمېرلي
وولګیادي په اوربل تمامه شپــــه
اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کلــــــــــه

ستا غمونه پرى را اوري کله کلـــــــــه

ورته ناست په انتظار يم ورته ګـــــــــورم

پاس په بام باندي راګوري کله کلـــــــــه

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شـــــــــمارم

ستا غمونه لک ستوري کله کلـــــــــــه

زورور وحشيان را درومي دې کوڅو تــــه

را نه يوسي څو کمزوري کله کــــــــــله

له ژړا مي زړه را ډک شي سوچ مي يوسي

د شهيد وطن پـــــــــــه لوري کله کله

د غمو پنډ مي په سر دى پـــــسي ګـرځم

په کوڅو کي دوري دوري کــــــــله کله

بهرام تل په دروازه کـــــــي بدوا وکړي

دلته راشي له کوم لوري کـــــــــله کله

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غـواړي

زه به نه يم تور لحد ته به مـــــــــي ژاړي

په زړګي دي وويشتم پورته دي نـــــکړم

اې،بې رحمه ياره لاړې پـــــــــسي لاړي

د غم کاڼي مي په ســــــــــر باندي وريږي

د زړګي خوني مې تـولې شوې ويجاړي

زه چې مړ شـــــــمه اشنا ياد کې يې ساته

يم شهيد خون بـــه مې وي د ستا له غاړي

زه دي هـــــــــير کړم تا به هلته هيرومه

چې بهرام غريب په سپين کفن کې نغاړي

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مي ويل بيا به يې نه وينم ما بيـــــــــا وليدو
د رقيب غيږه کي جانان مي پـــــــــه خندا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پريــــــږدي ښيراوي کوي
ملنګ مي بيا پوري زيارت کي په بدوا وليــــــدو

کله خندا کله ژړا کله سلګۍ کـــــومـــــــــه
دا چي حالات په دې نيـــــــمګړي دنيا ما وليدو

د پاکې مـــــــيني شهادت دي مبارک وي ورتـه
منصور مـــي پاس د دار په تخت کي په خندا وليدو

ما ويل جـــنت له خدايه غواړي د جانان به سوال ؤ
بهـــــــرام مي خوب کي په مکه کي په دوعا وليدو

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مودو وروسته مې ځوك داسې حافظه كې اوسي
لكه تصوير د جـــــــيب په مـــــاته آئينه كې اوسي

د پيكه ژونـد, په ترخو شــــــونډو چې كړم ژبه تېره
ځوک لکـه شات د ګل داوښـــكو په شيره كې اوسي

ســــترګې په پـام رپوه , پام كوه چې مات يې نكړې
د درد تصـــــوير دې لا د اوښكو په ښيښه كې اوسي

يوه خور هر ســــهر خـپل ورور پسي يسين ختموي
يوه مـــــــــور ټوله ورځ په پورې هډېره كـې اوسي

هغه د ښـــــــــــار د دنګو,دنګو مـحـــــــلونو ياران
اوس د كوچي د زړه په دښـته كې خېمه كې اوسي

سپين كوچى

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیم غمــونه دې ستانه شي، زړه مې ښه شي
چې وعده دې را په زړه شي،زړه مې ښه شي

چې دردونه دې، په څړيـکو شي، را ويښ شم
چې له درده ټول ويده شــي، زړه مې ښه شي

په دې هيله هم له ځان ســــــــره مُسکی شم
چې حالات به يو څه ښه شي،زړه مې ښه شي

چې هـغه وايي چې ځــــــمه،زړه مې پريوځي
چې هغه بيا زړه نا زړه شـــــي،زړه مې ښه شي

چې عــادي راته را ګورې، زړه مــــې مات شي
چـــې کاته دې لږ خوا‌ږه شي، زړه مې ښه شي

د چـا هـــــجر په زړه دومره يـــــــم خوړلـی
چې پردي هم په کالــــه شي،زړه مې ښه شي

يو کوچـــي پســــــې مې زړه ورک وي تر هغې
رابنـــــکاره چې له راغه شي، زړه مې ښه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولیړي چې له ځمکې نه کراره ښائیســــــــتونه
له کلیو نه،له غرونو نه،له ښاره ښائیســــــــتونه

خواره به ځانګې وانګې شي په ډېرو خزان زړونو
که پاتې شي تر تا پورې بهاره ښائیـــــــــستونه
خپل حُسن ورته غم دی لکه ستا د ګلو ځـــــانـګې
په ملا مات دي د غم له درانه باره ښائیـــــستونه
ســـاتلي دلته ډېرو له حـــــــــالاتو دي حجاب کې
ساتــلي دلتـــــه ډېرو دي له ډاره ښائیســـــتونه
په مینـه تېـــــــروو یې په زړه ځړیکه،ځړیـکه درد
په زړه کې ساتو ستــا په څېر پرهاره ښائیسـتونه
سپږلي یې نازک مخـــــــــونه ټکـــــنده غرمو ؤ
سپیــــــرو ګردو وهلــــي ؤ غـباره ښائیســتونه
را پرېـــــــــوتل په زړه اره،اره اندام،اندام شول
دا ستا قد او قامـت په څــــېر چناره ښائیســتونه

هر وختې پسې زړه خورمه،هر وخت پسې ځوریږم
یادیږي مې کوچـــــــــیه ســپینه یاره ښائیستونه

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې خوارہ یې را کاتۀ رانه اوس هېر دی
هغه څۀ نومــیده، څۀ رانه اوس هېر دی

هـــــغه زه چې جل وهلی پسې ورک وم
هغه ژوند لـــــکه اوبۀ رانه اوس هېر دی
ما ډېــره ســـــــرته کېښوده ویده شوم
خوب د مــور په زنګانۀ رانه اوس هېر دی
ستـــــا نامــه وربانډې لیک ده، دا یې ښه
رانه ورک شو چېرته زړۀ رانه اوس هېر دی

ستـا رمه،رمــــه یادو سره کوچــــــــیه
ښـار کې ورک یمــه،راغۀ رانه اوس هېر دی
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس په غمونو او دردونو کـــې پاخه دي زړونه
دومره غمو سره چې نه چوي کنه،ښه دي زړونه

هغسې ناز دې اوس پر مونږ.ه باندې ښکلي نکړي
هغسې اوس د محـــبت کيسه کې نه دي زړونه

څـــوک به يې قدر خامـــــــخا لکه زرګر پيژني
اوبـو راوړي په غمـــــــيو کې له غره دي زړونه

مونږ.ه په نوې يـارانه، په زړه کې تيـــګه ايښې
چې مـو زړې يارۍ خـــوړلي بيلتانه دي زړونه

کوچی چې لاس په سينه ږ.دي د درد خبرې سره
بيا يې بيل شـوي خامخا د زړه له زړه دي زړونه

چې په وړه خبر د چا سترګو کې اوښکې راشي
کوچيه پوی شــه چې ددې خلکو اوبه دي زړونه
سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلونه دې ړنګ شول،اوس يې ځان سره ساتمه خاورې
ستا په نوم ګل کرم،ترې لانـــــــدې خورومه خاورې

بلا موده کيـــږي،ســـــتا نوم په ګوته ليکــــمه پرې
بلا مــوده کيږي، بيـــــا بيرتـــــــه ورانومه خـاورې
زه چـــــې د چا لـه شهـادت خبر شـــم، شکر باسم
زه هغه نه يمـــــــه، په ســر چې بادومـــــه خاورې
تــــه جوړوه په ارمـانـــــــونـو- مې کـوچني قبـرونه
لکـه مــــــاشــــوم زه به لمنه کې راوړمــه خـــاوري
بيـا به کوچــــنيان نه شو، چې تـه راته کلا جوړوې ؟
!زه کاغذي موټـــــــــر کې، بيا درچلـومــه خاورې؟
خاورې به ګل شي د راتلونـــکي ژوند مې،ځواني هيلې
!چې د ســــــرک کندو کې ټولـه ورځ شيندمه خـاورې
تـه بـه ترڅـــــــو پورې مزلـونـه پـه غبار کې کوې ؟
زه به تر څو، ســتا له سپين مخ نه، پاکومه خاورې؟

هومـــــــــره دې مينـه د يـــارانـو زړه تـه لارې کوي
څــومره چې ســتا پـه نـوم کـوچيه اړومه خاورې!!!
سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډنډ؛ سترګو ته مې بيا شوې څنګه ځير بلا دې واخلم
چې ګورې پکـــې بيا د چـــــا تصوير بلا دې واخلم

زمـــا ياران به خامـــــخا لري دا دوه صـــــــــــفته
پـه ســـترګو کې خنـدا، زړګي کې وير بلا دې واخلم

ته وايه کنه ســــل ځلې چې هيڅ خبـــــــره نشته
پر مخ دې شــــــته د غــــم بلا تاثير بلا دې واخلم

پام ونـکړې ګيــــــــــله د ستړي ژوند له ستړي عُمر
اشـنا دا فيـــصلې دي د تقـــدير بـــــــلا دې واخـلم

ته مــه رپوه صبــــر شه چې ســــــترګو کې دې لولم
کږې، وږې ســرې کربنــــې د شـــــوګير بلا دې واخلم

په ژوند کې و هـــــــــــماغه دور خوږ د کوچنيوالي
چې ته به شــــــــوې پـاچا زه دې وزير بلا دې واخلـم

شي خوبښ به دې کنه، بس يو ساده شان مسلمان دی
کوچی نه مريدان لري نه پـــــــــــــير بلا دې واخلم

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شپه به شوه، يواځـــــې به پر لاره چيرته نه تلم
چې ورځ به شوه،د خپل سيوري له ډاره چيرته نه تلم

چې شپه به شوه، د زړه د پرهرو ځړيکو به ويښ کړم
چې ورځ به شوه، د چـــــا له انتظــاره چيرته نه تلم
د ورځې به مې لمر ته خـــــورول د زړه زخمــــونه
د شپې به د رڼو ستورو له شمــــاره چيرته نه تـــــلم
سهار به مې اوربې تر جنازو لاندې کــــړې شـــوې
ماښام به د چورلکو له بـــمباره چــيرته نـــــه تلم
نور غلی د نړۍ له شوره لـرې چـــيرتــــه ورک وی
څه وخت و ، د مستۍ او شور له ښـــاره چيرته نه تلم
اوس اخلم هر قدم د زړه په زور لـــکـــــه رنـــځــور
ماشوم چې وم، په منډه وم، کراره چــيـرته نه تــــلم
دمه د خپل قامت سيوري ته سرو غرمـو کې نه شــوم
يو وخت به دې شين سيوري نه، چيناره چيرته نه تلم

!! خواږه،خواږه همزولي رب راکړي وه، څه وخت و
يواځې به کوچيه سپينه ياره چيرته نـــــــــــه تلم

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر چا، چې به مې ســــترګو ته کاتهٔ په بېلتانــــــه کې
پر ما به يې زړګی سـم ســــوځيدهٔ په بېلتانــــــه کې

د چا له هغه سخت زړه نه، خـــبر يې او که نه يــــــې؟
اخر شو هم ، هغـــــه کانړی اوبهٔ په بېلـــــتانــــه کې

ستا بد به مې حـساب هم د ژوند ښکـــــــلې خاطره کړه
کتار چې به مې مـــخ ته کړل ستـــــــا ښهٔ په بېلتانه کې

پر نوک به يې د زړه دروازه، غلــــــــې را ټک،ټک کړه
يادونه به دې نـــــــــيمه شپـــــه راتلهٔ په بېلتانه کې

ويل مې؛ دا به چـــېرته د غـــــم دومره بار اوچت کـړي
باور مې دومـــــــره نه ؤ په خيـــــل زړهٔ په بېلتانه کــې

پام! مه وچوه سترګې، د خوږ درد پکې يو کـــــيف دی
په اوښکو لامده ښــــه ښکاري لېمهٔ په بېلتـــــانه کې

اشنايه! زه د دومره سخــــــتو نه يمه چې څومــــــره
کوچيه څوانيمرګه لکــــــه تهٔ په بېلــــــــــتانه کې

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راته ښاغلي،راته ګـــــــــران،راته درانهٔ دي یاران
لکه شـــــــــــکره،ل-که شات راته خوږهٔ دي یاران

ښکاره یو بل ته په خـــــــندا ورغاړه ووځي خو نور
لکه زمـا په څېر غـــــــــمونو کې پاخهٔ دي یاران

زه خو غـــــــربت سره یـــارۍ باندې منلی وم دوی
چـې یارانې ته مې اوس ولې زړهٔ نا زړهٔ دي یاران؟

په خوشـــالۍ کې یې څوک قـــدر بانـدې نه پوهیږي
خو اشنـــــا ومـنه چې بده ورځ کې ښـــهٔ دي یاران

پخپـله ګرم نه دي،حالاتو دي شیـــــــــــــندلي سره
مانیـــــجن کړي لـه یو بـــــــله، بیلتانهٔ دي یاران

څوک چې ضمیر لري؛ حالات یې د زړهٔ وینې زبیښي
څوک چې احساس لري؛ ټول سر په زنګانهٔ دی یاران

سپینه کوچیه ! دا خو شـــــته ،منځ کې خبرې راځي
سپینه کوچیه! لکه غـــــــــــــړي، د کالهٔ دي یاران

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــــا په خندا کې څو اخستيو تصويرونـــو پرون
بيا ژړولی يمـــــــــــه خدايګو ستا يادونو پرون

د مخه ښې ځـــــای ته دې راشمه، رامنده کړې ته
راته را غاړه ويســـــــتې بيا سترو خيالونو پرون

ستا انتظـــــــار څوک ارمانجنه شوه د بل ناوکۍ
چا ورته کيښــــــــــودې نکريزي په لاسونو پرون

څـــــــــنګه يې نن له ياده وباسم او هېر يې کړمه
ســـــــتا د تنکـــــــيو ځوانيمرګو ارمانونو پرون

بـــيا بدرګه نه کـــــــــړمه چا تر نيمې لارې پورې
شـــومه را ســــــتون پر ځنګېدلو قدمونو پرون

نه مې ته څنګ کې وې او نه راسره سيوری ؤ خپل
وخوړم، وخـــــــوړم يواځې ماښامـــــونو پرون

چا زمزمه کړل،زه يـــــــــې هم په ژړا واخيستمه
سپينه کوچيه ســــــتا د غم او درد؛ شعرونو پرون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســــــــــتا غم سره،پوره لا نه دی،کال د یارانې
ویلی چـــــاته نه شـــــم،ځـکه حـــــــال د یارانې

زه دومـره د خــپل درد کیسه، له چا پټه ساتم چې
زه نه وچـوم ستـــــــرګې، په دستـــــمال د یارانې

په تامې پیـــــــــــرزو نه شـي، خپل قاتل سره یاري
الله خــــــو دې زر راولـــــــــه ، زوال د یـارانـــې

چې ښه ډیـــر چا وژلي یو، هغوی ښه لمانځل کیږي
هم دلته، او هـــــم هلتـــــــــه ، په مډال د یارانې

موږ پریږده چې له ګل،ګل پـرهرونو نه، خوند اخلو
یو ورځ به رب ته وړانـــــــدې کړو، مثال د یارانې

ای! یاد مو شـي که نه یارانو، فکـر ته مو پام دی؟!
ای! ځومـــــــــــره خوندور به و، جنجال د یارانې

کوچــیه ځوانیـــــمرګه! کله ورک شي، پسې ورک
بلا مــــــــــــوده دې نه راځــي، احوال د یارانې

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مرګ او ژوند تر میـــــنځه وه را ګېره هغه ورځ
آخ شکر چـــــې په خير سره شوه تېره هـغه ورځ

د مرګ له ســـرو منګولو يې خلاص کړی و ګريوان
!يه وخته! ســـتا به ياده وي، که هېره هغه ورځ...؟

په تريو تندي مې ستـــا د ياد سلام واخيـــــستو ځکه
د غم لښکر مې زړه نه و چا پــــــــېره هغـه ورځ

آخ ! کـــله به مې راشـــي په مالت هغـــــه شـــېبې
چې زړه کې د چــــــا نه وي، له چا وېره هغه ورځ

د رب د ميلمستـــــــيا د خوړو هم عجيبه کيف وي
خوړلې چې روژه وي چـــــــــا په هېره هغه ورځ

پوره شه پکــــــې ســــــتا او د يارانو ار مانـــونه
کوچيـــــــــه! يادوې چې هر وخت ډېره هغه ورځ

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ځان سره به کړې، د ګوتـــــو شمار لکه یو څوک
وهي به دې یو ورځ ،د چـــــــــا ازار لکه یو څوک

د ژوند په ښایـــــــــــستو-نو او رنګونو زړه ورنکړې
له ژونده به دې زړه تـــــــور شي، کرار لکه یو څوک

یو څوک راته مُـسکی شي،پښــــه نیولی شي او راکړي
پرمخ مې د پســــــــتې څپـــیړې وار، لکه یو څوک

ملګرو ! افرین شـــــــــــه،- چې لا نه لیونی کیږي !!
په زړه وړي د بلا غــــــمونو بار ، لکه یوڅــــــوک

ترخنګ ، که دې تـــــیریږي بې سلامه،پام یې نه وي
کوچی دی ، د ژوند ســـتونزو کې ایسار، لکه یو څوک

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا د کومې ګناه تور په مســـــــــــلمان دی؟

چې وحشت اخیــستی زور په مســلمان دی

بیا یې چېرته د ژوند بار په سر اخیــستی؟

چې تنګ شوی کلی،کور په مســــلمان دی

د نړۍ زړه یې په وینـــــــــــو- نه یخیږي

دا د چا د وینــــو پور په مســــــلمان دی؟

د وحــــــــشت د نوي باب خونړی راج بیا

له برما پس د ایغـــــور په مســــلمان دی

په خپل ځان یې هم څوک نه پرېږدي ژړا ته

له هر خوا چـغې او شور په مســـلمان دی

خامخ ا یې د درد څړیکې زړه ته رســــــي

دردېـــــــدلی چې کوم ورور په مسلمان دی

هغه شــــــــان بیا پورته نه شو له مودو نه

د خپل بخت څــلی نسـکور په مسلمان دی

که غـریب دی، که خفه دی،که ټوک،ټوک خو

د کوچـي زړګی ټکور په مســـــــــلمان دی

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته لرې تللـــــى يې ، موده وشـوه چې نه راځې
زه درپـــــــسې درشـــــمه که نه ، ووايه تـه راځې

ستا خو په سينه کې کانی زړه ؤ، چېرته لاړ وې چې
ببېرته اوښـــــکې سترګې او په زړه اوبه، اوبه راځې
څنګه د چا ياده ، خير خو دی، وخت دې بدل نه دی؟
مخکې به ماښـــام راتللې ، اوس په لمر خاته راځې
ولې زَړَه مينه راســــــره هغســـــې نه پـــــــالې؟
ولې مې اوس خيال ته د چا خياله زړه نا زړه راځې
بيا به مـــــې په هيلـــــو را پرېـــوتي دېوالونه وي
!بيا به مې د زړه دکنډر ، وران کلي تـه څـــه راځې؟
وه زمـا د شــــعر ښـــــــاپېرۍ دا دې ونه ويل!
ته له کوم مـالت،له کوم ټبر، له کـــوم کاله راځې؟؟؟
څومره مـــې چې ته له پامه غورځوې او بد دې شم
هومره مې بـــــس ته مغرور اشنا له پامه ښه راځې

شين له خندا سپين کوچيه لاړ شي، خو ماښام بېرته
بيا ځـــــولی،ځولی ستړی، ستومانه له راغه راځې

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روژې غوندې په خــــــــــوور مخ کـې تاثير لري جانان

شعور لـــــــــــــري، احســاس لري، ضمير لري جانان

دا خاندي چې، دا وخت ته خپل ځــان کـــم نـــــه را ولي

کـنه والله چې زړۀ کـــــــــــــې بلا وير لــري جـــانا

په حُسن کې پاچا دی،خو ځان ټيټ بولـــي تــــــــر ټـولو

خويونو کـــــــــــــې دا يــو خوی د فقـير لري جــانان

قسمت مـــــــــې له ازل نه ويښــې شـــپې راتــه راوړي

ســــوغات چې راته سترګو کــــــې شــوګــير لري جان

سپوږمـۍ سره خپل راز د ويښو شپو ساتي خو بيا هـــــم

د لمــــــــــــر پـــــه څېر له ستورو بيل مسير لري جانان

په شونډو يې خـــــــــــــوره ، وره مُســکا سپينه کوچيه

خو سترګو کــــــــې د زړۀ د درد،تـــــصوير لري جانــان

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دلته اوس نه ودریږي، چــــــا سره په لاره خــــــــــــلک
دلته ویریږي اوس د خپــــــــل ســــــیوري له ډاره خلک

د چا نادودو ته، تر څــو به دا دلیـــــل، تراشـــــو چـــــــې
خیر دی ناپویه دي، او پـــــــوی به شي کراره خـــــــلک ؟

دلته غـــــــــــونډارو بانـــــــدې ســـیوری د ژونـــدیو ولي
خو بیــــــا ویـریـــــــږي د قبـــرونو لــــــــه ازاره خلک

دلته د ورځې، لــکه شـــــــــــــــــپه، خلک خـوبونه کوي
او د شپې ویښ، لـــــــــکه د ورځـــــــــــې، تر سهاره خلک

دلته بــــــــه خپل،ځوانــــــیمرګـــــي ارمان ته، خپله ژاړې
دلته کیسه کې د چــــــا نه دي،سپـــینه یـــــــــــــــاره خلک

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک يې چې دسمال له کلي وباسي

ځـــان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خـــلک دي دا مال له کلي وباسي

اې غـــربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلــــــــجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شــــړي له خپل دره

ما دي کليوال له کــــــــلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په مــــا واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وبـــاسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محبت ته مـــــــــې اشنا لـــه وسه کيږي
غاړه راکړه که دې تـــــــــا له وسه کيږي

د مرغانو د ستـــايلو وســي نـــــــــه يم
خو نيولو ته مي بيـــا له وســـــــه کيږي

چي ټکر خورې د پښتـــــون له تندې ســره
دغه څه رنګ د دنيا له وســـــــه کـــــيږي

په غربت کي چي پيزوان غـــواړې د زرو
راته ووايه زما له وسه کـــــــــــــــيږی

ته چي هر ځای يی خوښې دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيـــــــــــــږي

چې دستا غوندې کور پريږی مســــــافر شي
اې! [ضيواله] دا د چـــــــــا له وسه کيږي
ثنا الله (ضيوال)
دمام 2016/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خپګان او نوی کال درپسي مرمه
ته مـي وګوره لړ حال درپــسي مرمه

یاره نه کـــیږي بې تا زندګي نه شــي
یاره داسي مي ده خیال درپسي مرمــه

زه غیرت یمه نیولی زنګ چي نه وام
ته هم نه کوي مِسکال درپسي مرمـــه

یا به مړ یمه د ستاسو په درشل کـــي
یا به یم په هسپتال درپســي مـــــرمه

زما مړی به بیا دروړي سرحوضي ته
بیا مي وکړه استقبال درپــــــسي مرمه

کلیوال دي چي زما په نامــــــه بولــي
ټول خبر دي چي ضیوال درپسي مرمه

ثنا ضیوال، دمام 2017/3/21

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه یم خو شـــــــعرونه به مې لولې

دا لیـــــــــــــکلې دیوانونه به مې لولې

زما یارانو به غمجن داستان پرې ګل وې

د خړ قبر بیراغونه بـــــــــــــه مې لولې

که دې پیر شومه نو بیابه هم شــــکې یی

درته جوړ تېول تعویذ ونه به مې لـــــولې

ما به تاته وې لیکلـــــــــــې په کاغذ کې

په زرهاؤ ارمانونه به مـــــــــــــې لولې

ستا بڼو به پرې لیکلی ضیوال جــــان وې

د سینې پــــــــــه سر داغونه به مې لولې

(ضیوال)

دمام 2016/3/23

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلونو غاړه ږدم مســـــــافري تـــه
اوښکې مه تویوه ځم مسافـــــــــري ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ تــه؟
غریبــــــــي ده کور پرېږدم مسافري تـه

جمع کړي مې په کور کې نه راتـــللـې
ډنډې ډنډې اوښکې وړم مســــافري تـه

سم قیامت ؤ آه صحنې په ما جـــــانانه
زه چې کله درنه تلم مســــــــــــافري ته

ستا یادونه دې او سخته بې خوبــــــې ده
ګرانه کله به شم تم مســــــــــــافري ته

د ضیوال له زړه نه یو الله خبـــــر وي
اې !ملګرو چې راځم مســـــــــافري ته
دمام 2016/5/22

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجل په سترګو پــؤرې ګنډ په سینـــه
بیا مې چې ګرانـې کړي درلنډ په سینـــه

خدایه ته پخ کړي د جنګونو تـُبـــــري
چې بیا پښتون نه کــړي برغونډ په سینه

ستا د سینې د بـــــــاغ میوه نه خورمـــــه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په ســـــینه

له پکتیکا به دې جـــانانـــــــــــه بــیایم
سیل به کاوو د مـــــــــــلاګنډ پـــه سینه

د ضـــــیوال دې سپیره عادت ته ګورئ
هر څه ترې پـــاتي وي' وې رنډ په سینه
دمام 2016/6/20

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کړي پرې اثـــــــر دا دي قلم غزل
یار ته به لـــــــــیکم د زړه په دم غزل

اې شـــــــــاعره یاره یو خو ووایـــه
ګوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

یاد دي زما زړه په خپګـــــان واړوي
یاد دي په ما ولیکي ډیر ســـــم غزل

ما ساده د یار لیــدو ته ورولـــــــــئ
نغد یې رانه واخلئ چي راځـــم غزل

مه یې لوله بیا به دې غمجنه کـــــړي
ګرمه یې پـــــــخپله بولي ګرم غزل

پاتي رانه کلــــــی وطن کــور کړلو
ځکه ضیوال لـــــــیکم په صنم غزل

ثنا ضیوال ، دمام 2017/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تاته انتـــــــــظار به يمه ټـــول عمر
ياره په دي لار بــــــه يمـــه ټول عمر

خدايه که ګنها وي د جانـــــــــان مينه
خدايه ګنهګار به يمـــــــه ټول عمـــــر

ښکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه
ستاسو طلبګار به يـــــــــــمه ټول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـــــــــنا
تاته په چغار به يمه ټول عمـــــــــــر

ستا د محبت په مدرسه کې جـــــــــان
بوخت په استغفار به يمه ټـــــــول عمر

تا لـــــــــــــه ما ضيواله سترګي واړوې
دربدر او خوار به يمه ټول عـــــــــــمر

ثنا ضيوال، دمام 2107/3/24

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــــوه زر اوبـــــه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديګر اوبـــــه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وڅيـــــــــــښې
وې تر روح افزا هم خوندوري د ګودر اوبـــــــــــه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړګــــــــــــى اوبه دماغ اوبه ځيګر اوبه

ما به په فيسبوک کي ســــتا تصوير کاتو خو نه به ؤ
خلکو به غوښتلي لــــــــــــه نلکيو په ســـفر اوبه

چا درته مينځلى ده په منډه کـــــــــــي په بر ګودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله لـــه څادر اوبه

پاکستان پنډۍ

2018

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته دې لاس راکړ او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چـــــــيرته يې لړ راشه انتظاره ورکه

بيرغ په لاس کــــې يم، د ډزو تماشې ته ولاړ
سترګي مې نشته او لـــه مانه ده هينداره ورکه

ما پسې لاس نه وو او خلـکو رانه غوښتې ګوتې
ما پسې لاس نه وو او تـــه هم وی چيناره ورکه

يقين ته وکړه!ما يي نبني وي، پوره کال ساتلي
يقين دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسې لاړ شي او مابنام شې بيا يواځې راشې
ارمانه!څه شوي؟ له دې ټول کلي ده لاره ورکه

نصير(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

!ستا له فکر څخـــه هېر یم، عزرائيله
!زه له خــــــپله سره تېر یم، عزرائيله

په تــــــــا دومره باور نه لرم چې راشي
!د ورک شوي روح په څېر یم،عزرائيله

په ژوندې تصویر مــې سمې کانې وکړه
!له تش ځان نه را چــارپېر یم،عزرائيله

!په یو داسې ځای کې اوسمه چې افففف
!په هر لورې تېر او بــېر یم، عزرائيله

زهر پاشو ته یې زهــــــر دي ساتــلې
د ارمان! نیمګړی شېر یـــــم عزرائيله
نصیر(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان په ځـــان وهم ولې؟
خلـــــــــک قتلوم ولې؟

ای!تصویره دا خــنګه
ژبه درته خورم ولـــې؟

زړه! په بلا واوينتې
داسې دې زبيښم ولې؟

وای، ژړا عادت مې شوه
سترګې څوروم ولـــــې؟

زه دې ښه شيندلـــې وم
تا راټولوم ولـــــــــې؟

هيلو ته مې اور ورکړ
يو (ارمان) ساتم ولې؟
نصير(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرگه بې مودې درغـــاړې وځمه
راشه که راځې درغــــاړې وځمه

خپل قسمت ته څنگه سزا ورکړمه؟
دې مې اندیشنې درغــــاړې وځمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوې
ښه شو بې وعــدې درغاړې وځمه

بیا مې له تصویر نه سترگې ولویدې
مړ شومه خـــوږې درغاړې وځمه

ای! ارمانــــه! ته چې په دې لاره تلې
مـــــــا به تل لیدې درغاړې وځمه

نصیر ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمــــــوږ ناري له سمي غَره وځي
رشوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کـــافر حســـــن کـافره مسکا
د میني زور مـــــې له پـرهره وځي

په رنـــه ورځ باندې مـــابنام راشي
چې مـــسافر د کور لـــه وره وځي

ستا دديوال سیوري تـــه سیخ درشمه
د بل چــــا کور مـــې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بیا جوړ کړه غزل
کنه!نو تـــــــــوري له هنره وځي

پـــــه روح مې لاس کیږده او دا ووایه
چـــــې زما ساه د چـــــا نه بره وځی؟

!په دې دوه مـخې مـــــلګرتیا ارمانه
د چا له خولي ښـــنګه خبـــره وځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیر(آرمان)

غزل

یوازي ناست یمه کوټـــه ده او شرنګا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړې دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښي مې باجــه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شڼ شنهی ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شـــــــرنګا د وره ده

ځان مې خوږیږې زه له خپله دردہ نـه یم خبر
د دروازی مې اندیشنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې ایښی دی په څنګ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصیر (ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل ناکام ژوندون کومـــــه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ســــاتمــه په دې ښار کې

زندګــــــي راتـــه د مرګ دعوت راواستاو

ځکه پټ پـــــټ پسخيدمه په دې ښار کې

د يو چا لپاره لس مــــــړي کـــــــومه

د يو چا لپاره مرمه په دې ښار کـــــــې

ما ساتلي وي ريښتيا رښتيا خــــــبري

په دروغو شرميدمه په دې ښـــــــار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـــــوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کـــــــې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کــړم

داسي خلکو لويومه په دې ښار کـــــــې

نصير(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا پسی تږی شم او تا پسې اوبه شیندمـــــــــــــه

دنیا دې ړنګه شي دنیا پسې اوبه شیندمـــــــــــــه

د محبت په سترګو بیا هوا کړی خاوري خـــورې

محبت خوړ دي په هوا پسې اوبـــــــــــــه شیندمه

له هغه کوره د یتیم بچي زګـــــــــیروي راووزي

ځکه کوڅه کې نن هر چا پســـــــــې اوبه شیندمه

هجران یې ښه وو اوس وصــــــــال ته به ملا تړمه

تعبیر د خوب وو چې لیـــــــــــلا پسې اوبه شیندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمـــــانه! ځان ته هیڅ نه وایي

په مـــــــــــــلا اور بل وي ملا پسې اوبه شیندمه

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د سترګو دا رڼا دې مانه څوک نه اخــــــــلي

ماته دې مرګ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم تږې تا په لپو کې اوبــــــــــــه راکوی

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نــه اخلی

ژوند نا کرار دی نصحیت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څـــوک نه اخلي

زه دې ژړیږمه خو ستا خوشحـــالي زیاته شه ده

زه دې ژړیږم ستا خندا دې مانه څـــوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تناکي بیـــــــا وچاودي

ارمانه! خلک ددنیا دې مانه څوک نه اخـــــلي

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مين يــــــــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کې چيغه کړم له ډاره پـــه ما څه شوي دي؟

.سودايي شوی يم په خپل ګريوان مي کربنــــي باسم
ورته معـــــــــلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي ؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وويـل تــه چيـرته يې
زړه مي ټالی خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چې تا ټيـکری واچـاوو چيغه دې په زوره وکــړه
شه څه مطلب دې وو له ځـاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخـت به ورتــه وايې بيا دهـــــيڅ نه ژاړي
څه ته را درومې تر مزاره په تا څــه شــوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانتظار شیــــــــبې به ما نور ځوروي لکه ته
مابه نور ځان ته ګرځوي او مابـه خوري لکه ته

!!په بـازارونـــو تـر هـماغه ځـای راغلی یمــه
چی څوک به داسي انځورونه خـــرڅوي لکه ته

له دې هـنر سره هم پاتي راغـــــــــلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هرسړی څوک رسمـــوي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي ګزران دي کوې
شه کاروبار ده دشپې ستوري شماروي لکـه ته

نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځه خبر ده! اوازونه راپســـې دي.
دچا چيغي دې اهونه راپســـې دي.

تورشپه ده او وحشي شانتې سيلۍ ده
له شا تور تور نقابونه راپســـې دي

د بدرنګي زمانې له هره کـــونجه
د اورونو ځنځيرونه راپـــــسې دي

زما کارونه دي اوستا هـــغه هنر ده
دا له شا چې کاروانونـــه راپسې دي

د ادکې مـورې چيــــغې را رســيږه
د وحشــــــــيانو کتارونه راپسې دي.

وا! ذکي لکه بې ځوکه ځوک ولاړ ده
غريب نيولی دی غږونه راپسې دي
نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چـا زمـا زمـا د چـا په وینـو سـره لاسـونــــه
داسی حالاتو راته ایشي دې به خوله لاســونه
د اسلامیـت او افـغانیت نــه، بغاوت ده کنــــــه
چې مسلمان ورور ته مي ایشي په سپاره لاسونه

وحشت یې داسي خور ده ژوند ته تمناه نه کـــوي
هـر چـا نیولي دې په خـپله مقبـره لاسونـــــــــه

د پــښتنې پیغلې په دې بـیوسې وژړیــــــــــدم
اه!! رســم کړې وو د کــور په دروازه لاسـونه

د جنګ اورجنه لمن ټوله کړئ او سوال مو واخلئ
له پلوو سره دي لیک په دیواله لاسونـــــــــــــه

له تندي مړ شه ذکي لمونځ ورباندي هم مــه کوه
دې سمندر کې یې مینځل په وینو سره لاسـونه
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

تا لېدلی دي وږې د ژړیــــــدو درد؟
هره شپه زه تیروم د زړه بـــــنو درد

حافیظې نه مې وتلـــــې څو شعرونه
خدای دې نه وینې په چــا د اولادو درد

موږ که درد لرو ایښنه یې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلــــــــــو ددغو آیښو درد

دا بېلتون هم جهنم ده خو په ژونـــد کې
قیامت دې په والله د بېلیـــــــــدو درد

اوښکې مه پټو پوهیږم چې خـــــپه یې
راته ښکارې دې نــــــازکي په لیمو درد

اوس له اوښکــو او غمو سره عادت یم
ځـــــــــان ته اخلمه اتله په پیسـو درد

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

په رســــــــــم شوي انـــځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهايي ته ځـــــــــومـــــره زور په تنهايي ورکوم

ياد دې وړوکی را زلمــــــی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځې اوس زه ميــــــــــــــنه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستې په خبــــــــــــــــــرو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندګي ورکـــــــــــــــوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوســــــــــي
زه يو پردې ته د خپل کور زموارې ورکـــــــــــــــوم

اتله غواړم يي له خـــــــــدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله ســــــــــــاه نو سمدستي ورکوم

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

آلوتلې اروا راغله دوباره د ځـــــــان سایې ته
چې څهره د تللې کس مې مخامخ شوله څهرې ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم یوه لـــــــــهزه ده
خپل معصوم نظر مې تت شو په کتو د دروازې ته

انتظار نه ستا دیاد نه او بل زور د تنهــــــــایې نه
اخیري سلګۍ مې راوړې دغه ځای د مخه ښې ته

چې دې وخت و نه را تللې نه دې غوښتم آې مغرورې
اوس نو ژاړه ښه په چیغو زما پاتې نښانــــــــــې ته

نن مې وکتل باران ته څو وعدې مې دې په زړه شوې
وخ مارغان مې کړل د ننه بیا اتله پنـــــــــجرې ته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د تنـــــــــــــهايـــــې د بيلتانه د اذيت دردورنه
ځومره مې تير کـــړل په خپل زړه د محبت دردونه

د زړه تنګون، يوازيتوب او خاموشــــــي اوف توبه
بيا را تازه دې کړل بارانه د فطـــــــرت دردونه

عشق کې ناکام شوم دوزخې شوم ګنهګار شومه زه
راته را وښــــــــــودل ستا ياد د قيامت دردونه

دا چې مې وينې په خـــــــندا کې نو دا داسي نه ده
په اندرون کې زما شتــــــه د خپل قسمت دردونه

نن مې په ډک زړه ورتـــــــــــه وويل اتله داسې
ته راکوه زه دې ساتـــــــــــم په زمانت دردونه

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــــزل

بې ساه وجود نه مې مزه واخېســـــته
هېر شـــــوي کس زما نامه واخېسته

ما ویل ستا یـــــاد رانه خپه لاړ نه شي
په بېوسۍ کــــــې مې ډېوه واخېســته

د تنهایۍ نه به پـــــــرې ځان ساتــمه
په خاموشۍ مې آیَــــــېنه واخېـــسته

د زندګۍ په انتهــــا کـــــــــې یمه
تانه چې لږ مـــــې فاصیله واخېـــسته

اتـــــــــله څومــــره به مې ودردوې
د بیا راتلـــــو مې ترې وعده واخېسته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا به دې ځـــــان نه هم ګیلې راځي، خو زه به نه یم

اوښکې په مخ به دې دوه درې راځي ،خو زه به نه یم

د بیلتا نه لـــــــــــه درده مـــا چرې خندا ونـه کړه

ژونده په تا کې به مـــــزې راځې، خو زه به نه یم

!ستا په شتوالې کې داستا نه شـــوم خو وروسته به آې

ستا په شان ډېرې قوارې راځـــې، خو زه به نه یم

زما د خولې اظهار اوس شرم د خـــپل ځان نه کوي

د هو ځواب چې د هغې راځې، خـــــو زه به نه یم

اتله شپـــــه به وې ډېوه به وې باران به هم وي

ژوند کې به دغسې صحنې راځې، خو زه به نه یم

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

يخه يخني ستا دتودي غيږي ارمـــــــان راسره
تنهايي ونه شوه روان مې کړو خپل ځان راسره

د نفرت حد دې په والله چې زه به ځــــــه ووايم
دوه درې قدمه په لار نه ځې مسلمـــــان راسره

وايه نو څنګه به خوشحال په زندګۍ کــــې يمه
چې وې دژوند هره لهزه کې هر شی وران راسره

په زړه مې لاس ونيسم ښه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چې شي جانان راســـره

يه د ډاکټرې ياده څومره زورور يي په خدای
زه چې ژړيږمه ژړا کوي اسمان راســـــره

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

داچـې ستا یاد ګرځوم لــه ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم لـــه ډیره وخته

ستا بڼو نه جوړه شـــــوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتـــــــوم له ډیره وخته

د خـــــپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زارئ ورتـــــه کوم له ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چې غـــــــلی ژړیدم له ډیره وخته

آیـینـې ســره اتـــــــلـه ګرځـیدمــه
تنهایي نه پــــــتیــدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د تنهايي احساس مې خورې لکه لړم لګيادې
دا يو سړی د څه مودې نه په ځم ځم لګيادې

د ژوندانه تمثل نور نه شم کوای نه يې کوم
لابه تر څو وايم چې وخت راسره سم لګيادې

د زندګۍ په اميـــدونو مې اوښتي خـاوري
له بلي خوا مي بربادۍ کې داستا غم لګيادې

خدايه ج داستا دبندګۍ د غافلۍ له وجـهي
ديو آدم په بندګۍ کې بل آدم لګيــــــــادې

دا دکـافرو يادو جبر دي نصـــــــــيراتـله
پر له پسي چې مې باران په مخ د، نم لګيادې

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داچــې ستا یاد ګرځوم له ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم له ډیره وخـته

ستا بڼو نه جوړه شوي هغه ستنــــــه
په پرهر کې ماتوم له ډیره وختــــــه

د خپل غم سره رشته جوړول غـــوا ړم
سوال زارۍ ورته کوم لــــــه ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چــــــــې غلی ژړیــدم له ډیره وخته

آیـینــې ســــــــــــره اتـلــه ګرځـیدمــه
تنهایي نه پټـــــــــــیدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې زړه ستا په یادو باندې خوشحال وي
هـر ماشــوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلتـــــــه خلــک د بل چاڅنګ ته کینی نه
دلـــته خلــک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف باندې سر دي
بــــس همدئ مې ژړیدو باندې خوشحال وي

ولـي زه به ســتا غمو ســــــــره خندا کړم؟ ؟؟
لیوني په ځنځیرو بـــــاندې خوشحال وي؟

له مـــــــــــــودو پس یم راغـلی راته ګوره
تږي شــــــوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خــــو مــــــــې همدا بېغوري وژنـي
چې په خـــپلو اسویلو باندي خوشحال وي
نصیر(اتل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساه مــــــي په وجود کي ګیره شوي ده
ښـــــکاري چي هغه مي هیره شوي ده

داچــــي دي بیلتون رانه لاس واخیستو
ګـــــــوره چي خندا مي ډیره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه یــــــــمه
ګورې چي ځواني مي تیره شــوي ده

ته چي راسره وي هلته ښـــه وه خو
اوس دا زندګي مي ســپیره شوي ده

تاچي ویل اتله ستا پــــه نوم یې ږدم
راشـــــــــه هغه پانه بیره شوي ده

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تاتـــــه کړ م دعا،ته دعاماته کړ ه نازکي

روژه ده، سوال قبليژي لاس هواته کړه نازکي

دخدای دمهربان اومـــحترم ذات لـــه درباره

زارئ دامن ټولي پښتـــونخواته کړ ه نازکي

سيالي ضرور ګټم خو؛ګـوره داکارته هم وکړه

ټپه دمـــــلالئ راپســـي شاته کړ ه نازکي

!اي!تا له دي حا ضير متـــکلم سړ ي نه، نه ده

مکتب او مدرسه دي ترينـه پاته کـــړ ه نازکي

اي! تاسوخوآذان په خوشا لـــــيو بد رګه کړ

وخ!ما په تړ مو اوښکـو روژه ماته کړ ه نازکي

يوچاراته قيصه دلـــيوني فيــــــــضان کوله

سلګئ به يي ورو،ورو،ورسره زياته کړه نازکي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره ښایسته یې چي هیڅ نه لرې مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــاتی،اخ دکلي کلیوال ماښامه
یو خواروژه،بله ګرمـــي بل خواته ښه پوهېږې
هله ژر راشه یم اوښـــــتی په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغـــه لړ سره،هاغه دوینو پټۍ
بیانوي دزیندۍ شـــــوي منصور حال ماښامه
شکر،ډاډه شومه دعـطرو بوی کوڅه کي لاړ و
شکر راوړي ستا دراتـــلو زیری شمال ماښا مه
هغه ملنګ و، که فیضـــــــان و،ومي نه پیژانده
ولي؟زمادنظر مخ ته شوې دیـــــــوال ماښامه
ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رسمومه انځورګره انځورګره انځورونه
شروع کړي مـــــــي له سره انځورونه
بلا اوښکي تویول ورتـــــــــه لازم وي
بلا درد لري اکـــثره انځورونـــــــــــه
دیوچا په تلاش دارتـــه یو ختلـــــــــي
اوس مو ځاځي له پرهره انځورونــــه
دنښترو په شملویې سینګار شــــــوی
ښکلوم دي سلیمان غره انــــــځورونه
لړپه تلو تلو کې زمــــا په طرف ګوره
درنه بـــــــــــاسم مســافره انځورونه
پورې څــوکې ته شپونکی فیضان ختلی
رســـــــــموي له مازدیګره انځورونه

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه پریږ ده دی دي هم راباندي پوه شي

پروانه کړي چې ټـــول سم راباندپوه شي

بیامي نه چـــــــــیږي بیالږه ګوزاره کړي

کله کله دې چې غم راباندي پــــــوه شي

مه څیرم یــــې ،مه څیرم یې ،مـه څیرم یې

څیري ښه دی چې ټول چم راباندي پوه شي

ترهغو راتـــــــــه په سپـــکو سپوروسروي

چې مي وکړي ستـرګي نم رابـــاندي پوه شي

وخ دکلـــــي ماشومان راپـــــــسي ګوري

وخ له کلــــــــــي چي راځم راباندي پوه شي

واه!فیضانه داســـــــــــتاد راباندي شک دی

چي د ف توری لیکم رابـــــــــاندي پوه شي

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نورچاته نه ښایمه لوی اوهـــــــم واړه دردونه
همداسي پټ ښه دي زمادزخمـــــي زړه دردونه
دچادلا سه بس همدومره ســـــــــزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشــــــي په ما مړه دردونه
وخ خدايه بيا دکـــــــــلي هآغه هديره کې تېرشوم
وخ خدايه بـــــــــــيايې په ماراوستل زاړه دردونه
يومسافر غريبي مورته په غريب غريب کي وايې
دســـــــــــــفرپنـــــــــدوکي مې بندپه بند تړه دردونه
هلـــــــه ژر ژر که،دفيضان په نوم دمګردی هلته
ترهــــــــــآغه پوري غرني کلي دې وړه دردونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک یې ددومره تپوس نشته چې داولي ژاړي
ددروازې ترشـــــایوڅـوک درپسي غلي ژاړي
تا په دعاکې یـــــــــــادوي اوبیاسلګۍ هـم کوې
درپسي هرلمانځه کې هــــــآغه نازولــي ژاړي
دکلیوالي زړه دې دومره نــــرم شــوی دی اوس
چې ماشومان هم ورته ستانــــامــه اخَلي ژاړي
زمونږدښاردنجونو هیڅ خندانصـــــیب کې نه ده
زمونږدښارنجوني اکثرچې مالیـدلـــــــي ژاړي
هغه چې تیر کال به یې دلته زمـــزمــــې کولې
هغه کوچۍ سږکال دغره سرتــــــه ختلــي ژاړي
لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غـــــــواړي
واه،څه له درده ژاړي واه،څومره سپیڅلي ژاړي
اې!دادي څه کېژي فیضانه دادکو م کــلــــــي ده
زمونږ کوڅې ته څوک په تاپسې راغلــــي ژاړي
ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دغـــــه ښارکې دهرچاراپسي پام شوی دې

اخ په نــــازک وجودمي حکم داعدام شوی دې

یو اعـــــلان واورئ کلیوالو جنازې ته راشئ

زما دټـــــــولو آرمانو نو قتل عام شوی دې

دسپین غر څـــــــوکي ته ختلی یم نارې وهمه

هله ژر راشــــــئ دجنگو نو اختتام شوی دې

په نافهمۍ کـــې مي په زړه باندي لوی جبرکړی

په نافهمۍ کـــې مي نظرپه پوري بام شوی دې

په هـــغه کـورکې دفیضان نامه ویل جرم دی

په هـــغه کورکې خو بندیزپه دغه نام شوی دې

ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیـــــــچا هـم ونه کړ ددغي بیمارۍ علا ج

ولي هیـــخ نه لري داوښکي اوسلګۍ علا ج

دومره سپیـــــڅلي مـــقدس مرض نیولی یمه

زما دسپیڅلي زخم نـــــــــه لري نړۍ علاج

دافغانۍ خاوري یو دغه خـــصلت خوندراکوي

ژرپکي وشي دسرکـــــــــــشه ککرۍ علاج

هغې په تاپسي و زهر زورور څـــــــــښلي

ځکه خو ونه شو دهاغي لیونۍ عــــــــــلاج

خپله دعاکوم اوخپله پرې آمین وایمــــــــــــه

پام چې څوک ونه کړي زما دتنهایۍ عــلاج

دهرجومات له منارې ورته سلګۍ وهــم نور

فیضانه نه راځي دقام دبېغورۍ عــــــــلاج

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دکلي که دښار مسلمـــــــــــــــــــــاني ده
په اکثروکې دډارمسلــــــــــــــــــــــماني ده
ځکه جنګ دپښـــتانه کورکې میلـــــــــــمه دی
پښتون کړی نن پـــه جار مســـــــــــــلماني ده
دټوپک خوله دې کنــــــــټرول کړه صبر،صبر
ګرانه لړشه درایسار مسلـــــــــــــــــماني ده
وایې لمونځ هــــــــم درقیب جومات کې نه کړم
څومره ښکلـــي مي دیار مسلمانــــــــــــــي ده
ببرسري یتـــیمان درپســـــــــــــي ګرځـــــو
سولـــي وکړه راتــــــــه ځار مسلـــــماني ده
څـــوک؟فیـــضان دي دیارکلي نه شــــړلو؟
اې مـــــلا درتـــــــــه په کال مسلمـــــاني ده

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب رانه لاړشـــــــــــې تل کومه ستړي ستړي سلګې

ته نــــــــــــور قبولي کړه اې!خدایه زما کړي سلګۍ

داپه شیـــــــبو شیبو بـــــــــــاران او وهشتناکي ټکي

دایو یتیم تر دغه ځـــــــایـــه دي راوړي ســــــــــلګۍ

! ظالـــــمه قـــــــــدر یې کوه هــــسي یې مه بوله اې

درته به تندرشي یووخت ددې زوی مړي سلــــــــــګۍ

یواعلان واورئ !اعلان واورئ !نوریې هیڅ ونه ویـــــل

له مناري نه دجومات شوې نــوري لوړي ســــــــــلګۍ

فیضانه ستړی مسافروم پـــه آرمان شهــــــــــــید وم

چې راوتې مې دتا بوت لـــــــــــــه هري دړي سلګۍ

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نړۍ ته جنګ اعلانومه دقلـــــم پـــــه څـوکه

هېواده تا ابادومــه دقلم پـــــــــــه څـــــوکـــه

دسپين غر څوکه باندي لوی افغانستا ن ليکمــــــه

ځنګ کې يـــــې امن رسمو مـــه دقلم په څوکـــــه

دشهيد پلا رهـــــغه يـــتيم سلګو نېولـــی بـــچی

که خدای کول قرارومه دقـــلــــــم پـــه څـــو که

داسلا مي نړۍ هماغه پـــخوانی جذبـــــه بــــــه

نړۍ ته بيا وربښکارومه دقـــــلم پـــــــه څوکـــه

بيا ونـــــــــه کړې رقيبه پام داستعمار کوشش د ي

داځلي خوله درماتومه دقلم په څوکـــــــــــــــــــه

فيضانه چرته که دسولي اختر دلته راشـــــــــــــې

ستر ګي به دواړه تورومه دقلم په څـــــــــــــوکه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما به لـــــمنه کې راوړې له پوري غـــره ډبرې

درقيب سرته مې اوس ايښــــــي دي پوره ډبرې

دلته هواسره سيالي مـــــــوږپــــــــه ډبرو کوو

لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فځادره ډبــــــرې

ستا لېونی اوس لېونی دی والله سم لـــــــېونــــــی

که باورنه کوې راځه پسي شـــــــماره ډبـــرې

تاته مې نه ويل چې دلته دوباره مــــــه راځــــه

منل دي نه و،اوس پـه سرسر باندي خوره ډبرې

زموږدکلـــــــــــــي يوشاعر دی دفيضان په نامه

هره شپه ولي زمـــــــوږ کورتــــه په تياره ډبرې

گلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library